

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXIII П'ЯТНИЦЯ, 10 ЛЮТОГО 2006 РОКУ ЧИСЛО 6 VOL. CXII FRIDAY, FEBRUARY 10, 2006 No. 6

Президент США Дж. Буш закликав мусульман припинити насильство

ВАШІНҐТОН. – 8 лютого Президент США Джордж Буш закликав мусульман припинити насильство, викликане публікацією в низці засобів масової інформації карикатур на пророка Мохаммеда. Тим часом, акції протесту проти публікації малюнків набирають обертів і охоплюють нові країни. „Ми заперечуємо насильство як спосіб висловлення незгоди з тим, що опубліковано у вільній пресі, – сказав американський президент після зустрічі з королем Йорданії Абдуллою II. – Я закликаю уряди в цілому світі припинити насильство, поважати інших, захищати власність, захищати життя безневинних дипломатів, котрі представляють свої країни за кордоном",.

Заклик Президента США поділяють політики і громадські діячі в інших країнах. Прем'єр-міністер Данії Андерс Фоґ Расмусен 7 лютого назвав скандал навколо публікації карикатур з зображенням пророка Мохаммеда „глььобальною кризою" і теж закликав мусульман усього світу утриматися від насильства.

За словами прем'єра, кризу треба вирішити через діялог і співробітництво. Виступаючи перед журналістами, Расмусен зазначив, що подальше нагнітання конфлікту вигідне лише екстремістам, котрі використовують кризу у власних цілях.

Прем'єр додав, що багато країн, зокрема й мусульманські, підтримують його позицію. Расмусен подякував світовим провідникам, котрі висловилися на підтримку Данії, зокрема Президентові США Джорджу Бушу.

Генеральний секретар ООН Кофі Анан назвав карикатури з зображенням пророка образливими, але разом із тим висловив занепокоєння через надмірне розпалення пристрастей у зв'язку з їх публікацією.

У спільній заяві Кофі Анан, координатор зовнішньої політики ЕС Гав'єр Солана і голова організації Іслямська конференція (ОІК) Екмелетдін Ігсаноглу закликали всі сторони виявити стриманість. „Ми віримо, що свобода слова передбачає відповідальність і повагу до переконань і догматів усіх релігій. Однак ми також віримо, що акти насильства, скоєні останнім часом, перейшли межу мирного протесту", – сказано в заяві.

За матеріялами ЗМІ

Докладніше про конфлікт – на ст. 4

Йосип Лисогір - один з когорти незабутніх провідників

Як „Свобода" в попередньому числі вже повідомила, 31 січня в Орляндо на Фльориді відійшов у вічність, на 95-му році життя, колишній головний предсідник Українського Народного Союзу Йосип Лисогір. В понеділок, 6 лютого, парафіяни Української католицької церкви Святої Марії в Норт-Порті попрощали його в останню дорогу. Від Українського Народного Союзу в похороні взяли участь колишній головний предсідник Уляна Дячук і теперішній перший віце-президент Марта Лиско, колишній секретар Відділу УНСоюзу в Бостоні В. Гетьманський, секретар 381-го Відділу УНСоюзу на Фльориді В. Борискевич. Тіло покійного спочине на військовому цвинтарі „Індіянтавн Ґеп" в Пенсильванії, де похована дружина Йосипа Лисогора Марія, котра померла 13 червня 2004 року.

Йосип Лисогір був і назавжди залишиться в історії американського українства особливою постаттю, з його громадсько-політичною діяльністю безпосередньо пов'язані найславніші сторінки цієї історії, зокрема успішного розвитку найстаршої і найбільшої установи організованого українства Америки – УНСоюзу, який він очолював протягом 17 років.

Св. п. Йосип Лисогір

Серед керівників УНСоюзу він був першим уродженцем американської землі, і в цьому розумінні його велике серце подало приклад, як можна поєднати гарячу, вірну, діяльну любов до України і до Америки.

Йосип Лисогір народився 25 травня 1911 року в Нортгемптоні, в Пенсильванії. В 1933 році закінчив

(Закінчення на стор. 8)

10 лютого - відкриття зимової Олімпіяди-2006

Зліва: Президент України Віктор Ющенко, голова Національного Олімпійського комітету Сергій Бубка, перший заступник керівника Секретаріяту Президента України Іван Васюник та міністер у справах сім'ї, молоді і спорту Юрій Павленко з членами Національної олімпійської збірної України в Києві 3 лютого 2006 р.

Фото УНІАН

КИЇВ. – Президент України Віктор Ющенко 3 лютого зустрівся з членами української збірної, яка вже з 6 лютого розпочала боротьбу за медалі на XX зимових Олімпійських іграх у Турині.

„В Україні є талановиті спортсмени, і я бажаю, щоб ви повернулися додому з перемогою. Людство дивиться на Олімпійські ігри не лише крізь призму змагань. Спорт гуртує націю, надає їй наснаги та заряджає емоціями. За вашими виступами спостерігатимуть мільйони українців, а я молитимуся за вас", – сказав В. Ющенко. Свої побажання він закріпив власним підписом на прапорі НОК України, який понесе на церемонії відкриття Ігор українська саночниця Наталія Якушенко.

Увечорі на столичному Майдані Незалежности відбулися урочисті проводи олімпійців на італійську землю і символічне передання олімпійського прапора від учасників літніх ігор в Атенах тим, хто їде до Туріну. Цей символ українських перемог у Греції олімпійський чемпіон з вільної боротьби Ельбрус Тадеєв передав Володимиру Григор'єву (шорттрек). Під час проводів збірної України до Італії на Майдані Незалежности відбулися виступи зірок естради, а також файєрверк...

ЗМІ

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Які політичні сили підтримують українці

КИЇВ. – Шість політичних сил долають 3-відсотковий бар'єр для проходження у Верховну Раду. Це Партія регіонів, бльоки „Наша Україна" і Юлії Тимошенко, Соціялістична та Комуністична партії, а також Народний бльок В. Литвина. Такі дані соціологічного опитування, що його провів Національний інститут стратегічних досліджень. Провідником оцінювання залишається Партія регіонів, яку підтримують 24 відсотки тих, хто готовий прийти на вибори; „Наша Україна" здобула 22 відсотки; Бльок Юлії Тимошенко – 15 відсотків; Комуністична партія – 9 відсотків; Соціялістична партія – 8 відсотків; Бльок В. Литвина готові підтримати 5 відсотків тих опитаних, які голосуватимуть на виборах. Дослідження проводилося від 21 до 28 січня. Соціологи опитали 2000 осіб віком понад 18 років.

ВР дозволила Европейському банкові діяти в Україні

КИЇВ. – Верховна Рада ухвалила Закон України „Про ратифікацію Рамкової угоди між Україною та Европейським інвестиційним банком", поданий Президентом України. „За" проголосували 230 народних депутатів із 407, зареєстрованих у залі. Відповідно до угоди, Европейський інвестиційний банк має право здійснювати на території України діяльність, передбачену його статутом (у тому числі – позичання коштів). Таку діяльність банк повинен буде здійснювати згідно з законами і нормативно-правовими актами України. Відповідно банк, на основі власної оцінки, вирішуватиме питання надання коштів на підтримку того чи іншого інвестиційного проєкту, а також – умови надання таких коштів. Банк користуватиметься на території України режимом, що надається міжнародним фінансовим організаціям, який є найбільш сприятливим щодо будь-якої такої діяльности. Зокрема зобов'язання банку і його цінні папери будуть користуватися режимом (у тому числі, податковим) не менш сприятливим, ніж ті, що надано Україною найбільш привілейованим міжнародним фінансовим організаціям. Угода укладається на невизначений термін. 14 червня 2005 р. у Люксембургу була підписана Рамова угода між Україною та Европейським інвестиційним банком.

Остання сесія перед парляментськими виборами

КИЇВ. – Голова Верховної Ради Володимир Литвин 6 лютого скритикував інші гілки влади, які, на його думку, намагаються дискредитувати парлямент, говорячи про його дестабілізуючу функцію. Промовляючи на відкритті останньої в 4-му скликанні сесії Верховної Ради, В. Литвин заявив: „Розгорнулися масовані напади на найвищий представницький орган українського народу, в стилі, який мимоволі навіює недобрі асоціяції з навішуванням ярликів, на кшталт „п'ята колона", „деструктивні антинародні сили" тощо, ясна річ, з організованим публічним осудом. Ця війна слів закладає міну вже і під майбутній парлямент, обмежуючи чи унеможливлюючи в ньому перспективи блокування, діялогу і співпраці". Раніше подібну заяву робив Президент України Віктор Ющенко по тому, як після набуття чинности політреформи 10 січня Верховна Рада проголосувала за відставку уряду. Голова Верховної Ради В. Литвин запропонував створити тимчасову комісію парляменту з контролювання виборів. Кандидатами на керівництво комісією В. Литвин запропонував депутата від фракції Партії промисловців і підприємців Ігоря Юхновського і комуніста Георгія Крючкова, а членами – представників ЦВК, суду, правоохоронних органів та громадських організацій. Раніше Президент України Віктор Ющенко пропонував підписати партіям угоду про чесні вибори, проте В. Литвин назвав такий документ зайвим, оскільки для проведення чесних виборів, з його слів, досить дотримуватися української Конституції.

В. Ющенко оголосив 2006 рік Роком села в Україні

КИЇВ. – Президент України Віктор Ющенко звернувся до уряду з пропозицією розробити комплексну програму підтримки і розвитку українського села. Про це він заявив під час свого радіозвернення 4 лютого до співвітчизників. „Сьогодні ми повинні усі разом об'єднати наші зусилля і відродити село. Саме тому я оголосив 2006 рік – Роком села в Україні", – сказав Президент і висловив переконання, що „уже цього року український селянин відчує зміни на краще". Глава держави повідомив, що цього року село отримає рекордну суму – 8 мільярдів гривень на соціяльну сферу, охорону здоров'я, субсидії фермерам, проведення доріг і газу. „Цього року ми істотно збільшили фінансування соціяльно-культурної сфери для селян. Тепер ця сума складає понад 1.5 мільярда гривень", – зазначив В. Ющенко. Уряд виділив 250 мільйонів гривень на потреби сільських лікарень і 100 мільйонів гривень на закупівлю комп'ютерів і вдосконалення технічної бази сільських шкіл. Президент обіцяє, що суттєву підтримку отримають ті, хто бажає розширити власне господарство.

Внесок українських заробітчан в економіку

ЛЬВІВ. – „6 мільярдів долярів від українських заробітчан отримала Україна в минулому році", – заявив 6 лютого у Львові міністер фінансів Віктор Пинзеник. Українці передають ці кошти своїм сім'ям на прожиття, освіту, будівництво. Про ситуацію в Україні В. Пинзеник сказав: „Елементом притягнення людей в Україну може бути зарплата в державі. Можливо, в Італії українці зароблять більше, ніж 300 долярів, але якщо такі гроші вони зможуть заробити на батьківщині, то вони залишатимуться тут і житимуть у своїх родинах". За його словами, гроші українських заробітчан за кордоном суттєво впливають на економічний ріст України.

У Чіле з'явився льодовик „Україна"

САНТЬЯҐО, Чіле. – Українські мандрівники відкрили льодовик на Вогненній Землі (Чіле) і назвали його в честь своєї батьківщини, – повідомляє туристичний клуб „Азимут". Чілійська влада видала українцям відповідний офіційний сертифікат. Поруч із льодовиком „Україна" є льодовики „Голяндія", „Франція", „Німеччина", „Еспанія", „Румунія".

Обговорення вступу України до СОТ

БРЮСЕЛЬ, Бельгія. – В Европейській комісії 6 лютого обговорили питання вступу України до Світової організації торгівлі (СОТ). Обговорення цього питання відбулося в рамках дводенної візити до Брюселю заступника міністра економіки України Валерія П'ятницького. Аспекти вступу України до СОТ, а також проблемні питання, які існують у рамках переговорного процесу з іншими членами робочої групи, обговорювалися з представниками генерального директорату Европейської комісії з питань торгівлі. Зокрема на зустрічах В. П'ятницького з директором з питань торговельних аспектів сільського господарства і стабільного розвитку Жуаном Агіаром Мачаду і начальником підрозділу з питань СОТ Джоном Кларком.

В. Ющенко і Г. Солана обговорили політичну ситуацію в Україні

КИЇВ. –Президент України Віктор Ющенко 6 лютого обговорив по телефону з Генеральним секретарем Ради міністрів Европейського союзу, Верховним представником ЕС з питань спільної зовнішньої та безпекової політики Гав'єром Соланою внутрішньополітичну ситуацію в Україні напередодні виборів до парляменту. В. Ющенко запевнив свого співрозмовника, що в Україні створено всі умови для проведення вільних і прозорих виборів. Йшлося також про взаємини України та Росії і початок праці українсько-російської міждержавної комісії. Крім того, було порушено тему евроінтеграції України. Г.Солану цікавив також хід боротьби українських ветеринарних служб з поширенням пташиної грипи. Розмова відбулася з ініціятиви Г. Солани.

Росія хоче постачати газ через Грецію

КИЇВ. – Міністер закордонних справ Росії Сергій Лавров обговорив 6 лютого в Атенах можливу участь російського „Газпрому" у спорудженні спільного греко-турецького трубопроводу. Як зазначає часопис „Файненшіял Таймс", на зустрічі з прем'єр-міністром Греції Костасом Караманлісом С. Лавров висловив підтримку Москви цього проєкту, що може забезпечити альтернативний маршрут постачання газу до Західньої Европи в обхід України. Під час перебування в Атенах голова російського енергетичного велету Олексій Мілер висловив думку про те, що його компанія повинна придбати частку акцій у греко-турецькому проєкті і збільшити його пропускну спроможність до 10 мільярдів кубометрів газу на рік. Тим часом, виступаючи у Мюнхені на міжнародній конференції з питань безпеки міністер оборони України Анатолій Гриценко дав зрозуміти, що Росія використовує газ в якості зброї. Повідомляючи про це, російська агенція новин (ІТАР-ТАСС) зазначає також, що А. Гриценко скритикував українсько-російську газову угоду як таку, яку було укладено у спосіб, що не відповідає вимогам XXI століття.

Українська делеґація на конференції безпеки

КИЇВ. – Українська військова делегація на чолі з міністром оборони Анатолієм Гриценком приїхала 3 лютого до Німеччини для участи 42-ій Мюнхенській конференції з питань безпеки. Того ж вечора в Мюнхені відбулися зустрічі А. Гриценка з міністром оборони Росії Сергієм Івановим, заступником голови парляментської фракції Соціял-демократичної партії Німеччини Вальтером Колбовим. У праці форуму взяли участь керівники Північноатлантичного альянсу, міністри оборони та закордонних справ країн-членів і партнерів НАТО, видатні політики у галузі безпеки країн Европи, ПівнічноЇ Америки та Азії. На конференції обговорювались такі теми, як „Европа та США: перевірка партнерства", „Майбутня роля НАТО в контексті міжнародної безпеки". У Мюнхені А. Гриценко провів двосторонні зустрічі з міністром оборони США Доналдом Рамсфелдом, федеральним міністром оборони Німеччини Францом-Йозефом Юнгом, міністром національної оборони Польщі Радославом Сікорським.

Знайдено невідому картину К. Малевича

ЧЕРНІВЦІ. – Знайдену на горищі одного з будинків у Чернівцях картину, яка, можливо, належить пензлю художника-авангардиста Казимира Малевича, в кінці січня 2006 року продемонстрував український художник Анатолій Федурко. Польський художник–реставратор Ґжегош Око допоміг відновити первинний вигляд картини і підтвердив, що її слід датувати 20-ми роками XX століття і відносити до школи К. Малевича. Польські експерти оцінили приблизну вартість картини в 10 млн. евро. Розмір картини, виконаної на металевій пластині, складає 622 x 622 мм. Господар збирається передати її на тимчасове зберігання державі з умовою, що влада побудує музей сучасного мистецтва у Чернівцях.

За повідомленнями інформаційних аґентств

Вибори-2006: закордонні дільниці

Постановою Центральної виборчої комісії України від 2 лютого 2006 року ч. 370 „Про утворення закордонних виборчих дільниць з виборів народних депутатів України 26 березня 2006 року" у Сполучених Штатах Америки утворено п'ять закордонних виборчих дільниць.

Закордонна виборча дільниця ч. 92

Посольство України у США ((3350 M Street, NW, Washington, D.C. 20007).

Межі виборчої дільниці: Округ Колюмбія, штати Алабама, Аляска, Аркенсо, Вірджинія, Делавар, Джорджія, Західня Вірджинія, Кентакі, Луїзіяна, Меріленд, Мисисипі, Мізурі, Огайо, Оклагома, Південна Кароліна, Північна Кароліна, Тенесі, Тексас, Фльорида.

Закордонна виборча дільниця ч. 93

Генеральне консульство України в Ню-Йорку (240 East 49th Street, New York, NY, 10017).

Межі виборчої дільниці: штати Вермонт, Конектикат, Масачусетс, Мейн, Ню-Гемшир, Ню-Джерсі, Ню-Йорк, Пенсильванія, Род-Айленд.

Закордонна виборча дільниця ч. 94

Генеральне консульство України в Сан-Франциско (530 Bush Street, suite 402, San Francisco, CA 94108).

Межі виборчої дільниці: штати Айдаго, Аризона, Вайомінг, Вашінгтон, Гаваї, Каліфорнія, Кольорадо, Монтана, Невада, Ню-Мексико, Орегон, Юта.

Закордонна виборча дільниця ч. 95

Генеральне консульство України в Чикаго (10 East Huron Street, Chicago, IL 60611).

Межі виборчої дільниці: штати Айова, Вісконсин, Ілиной, Індіяна, Канзас, Мінесота, Мишиген, Небраска, Південна Дакота, Північна Дакота.

Закордонна виборча дільниця ч. 96

При Генеральному консульстві України в Сан-Франциско (25628 101st Ave SE, Kent, WA 98030).

Межі виборчої дільниці: м. Кент.

З інформацією про принципи й засади виборчого процесу в Україні та здійснення виборчих прав громадян України можна ознайомитись на веб-сторінці Центральної виборчої комісії України: http://www.cvk.gov.ua, а також на веб-сторінці Посольства України в США за адресою: http://www.ukraineinfo.us/ukrainian/consular/election/election.html.

Закликаємо усіх громадян України скористатись своїм правом та взяти участь у виборах народних депутатів України до Верховної Ради України 26 березня 2006 року.

Посольство України в США

Перша в Україні копальня золота

УЖГОРОД. – На Мужіївському золотоносному руднику, що у Берегівському районі Закарпаття, вже видобули майже 646 з половиною кілограмів золота. Мужіївський золоторудник – перше в Україні золоторудне підприємство. З місцевої руди видобувають золото найвищої проби – 999.9. Його ще називають банківським, тому що у брусках воно потрапляє до цих фінансових установ, стабілізуючи фінансову систему України. Золотоносне родовище поблизу Мужієва вважається серед українських геологів одним з найперспективніших. Промисловий видобуток золота почався тут вже за часів незалежности України.

Випадок з родиною Камохів дуже занепокоює громаду

ПАРСИПАНІ,Н.Д. – Читачі газети „Newark Star Ledger" у понеділок, 6 лютого, були вражені, знайшовши в популярній колонці авторства Боба Бравна сташну історію про родину Камохів з України – а саме, що Василя і Марію Камохів та їхніх синів Ігоря і Святослава в наручниках забрали представники Іміграційної служби серед ночі із дома, в Ню-Джерзі, під час Різдвяних свят за старим стилем, на початку січня ц.р.

Родина мешкала в США вже понад 15 років. Як подає Б. Бравн, офіційні чинники Іміграційної служби заявили, що Камохи перебувають в країні нелегально і що саме з цієї причини вони стали частиною загального „зачищення старих справ", які належать до обов'язків цієї служби, зокрема після 11 вересня 2001 року.

Оборонці Камохів стверджують, що родина перебувала в процесі розгляду її аплікації про одержання певного статусу, поданої повторно до Іміграційної служби. Оскільки родина отримала дозвіл на працю, це дало Камохам підстави думати, що їхній статус – все ще в стадії вирішення.

В момент, коли це число „Свободи" іде до друкарні, залишається незрозумілим, яким насправді є статус родини Камохів. Переслухування запляноване на половину лютого. Тепер родина перебуває в центрі депортації в Ньюарку. Що викликає найбільше занепокоєння серед читачів і членів нашої громади, коли історія стала передаватися з уст в уста, – це та брутальність, з якою представники Іміграційної служби здійснили затримання родини Камохів.

Як справедливо підкреслює Б. Бравн, „це не є належний спосіб трактування родини, не є спосіб для Америки". Таке трактування нагадує про авторитарні режими, від яких не тільки Камохи, але мільйони інших емігрантів втікали, і є абсолютно неприйнятним для США.

Зміни в дипломатичній службі

Новий Генеральний консул України в Ню-Йорку

Наказом Міністерства закордонних справ України Миколу Кириченка призначено Генеральним консулом України в Ню-Йорку.

5 лютого 2006 року М. Кириченко приступив до виконання своїх обов'язків.

Генеральний консул України в Ню-Йорку Микола Кириченко

Біографія Миколи Кириченка

Народився 15 травня 1954 року в Києві, у 1976 році закінчив з відзнакою Київський державний університет ім. Т. Шевченка (факультет міжнародних взаємин та міжнародного права). Трудова діяльність: 1976–1977 рр. – помічник економічного радника Торговельно-економічної місії СССР у Могадішо (Сомалі); 1978–1979 рр. – голова Комітету молодіжних організацій Українського товариства дружби і культурних зв'язків із закордонними країнами; 1979–1991 рр. – аташе, третій, другий, перший секретар Міністерства закордонних справ України; 1991-1994 рр. – консул України в Ню-Йорку, США; 1994–1995 рр. – радник Міністерства закордонних справ; 1995–1997 рр. – перший заступник начальника Консульського управління Міністерства закордонних справ; 1997–2000 рр. – Генеральний консул України в Торонто, Канада; 2000–2001 рр. – Генеральний консул України в Оттаві; 2001–2003 рр. – начальник Управління державного протоколу Міністерства закордонних справ; 2003–2006 рр. – Генеральний консул України у Стамбулі, Туреччина; з 5 лютого 2006 року – Генеральний консул України в Ню-Йорку, США.

Брав участь у 35–38-ій, 40-ій та 43-ій сесіях Генеральної асамблеї ООН (1980–1988 рр.), численних міжнародних конференціях та семінарах. У 1996 році був керівником Консульського пункту України в Атланті, США.

Має дипломатичний ранг Надзвичайного і Повноважного Посланника. Володіє англійською мовою. Одружений, має доньку.

Призначено посла України в Білорусі

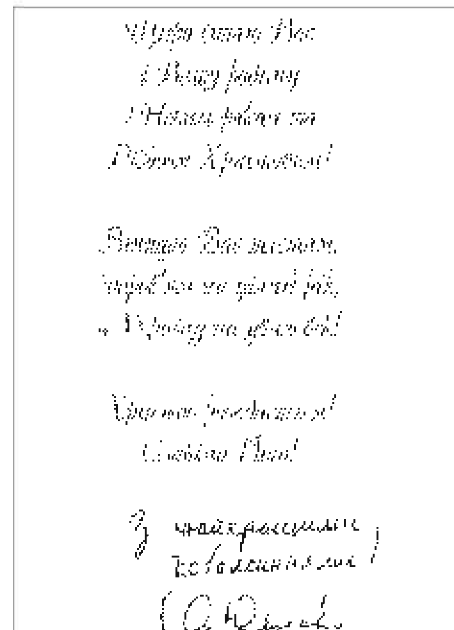
КИЇВ. – Заступника міністра закордонних справ України Валентина Наливайченка призначено на посаду посла України у Білорусі, про це сам В. Наливайченко повідомив 6 лютого на засіданні прес-клюбу в МЗС України, відповідаючи на запитання, яку посаду він зараз обіймає. „У статусі заступника міністра я працюю, мабуть, один з останніх днів, оскільки я вже маю вказівку Президента і міністра збиратися у Білорусь на посаду посла", – сказав В.Наливайченко.

Звільнено Посла України в Канаді

КИЇВ. – Президент України Віктор Ющенко звільнив посла України в Канаді Миколу Маймескула, у зв'язку з переходом на іншу працю. Він був призначений представником України в Канаді в березні 2004 року.

Вітання від Президента України

До „Свободи" надійшло від Президента України В. Ющенка вітання з нагоди Різдва і Нового року, адресоване усім читачам тижневика. З подякою подаємо текст з підписом Президента В. Ющенка і картку, на якій відтворено малюнок 16-річної Іванни Репіної, вихованки Київського дитячого будинку „Малятко".

АМЕРИКА І СВІТ

Війна з приводу карикатур

ЛОНДОН. – Поглиблюється міжнародний скандал – після того, як данська газета„Jyllands-Posten" у вересні минулого року опублікувала карикатури на пророка Мухамеда. У січні й на початку лютого 2006 року малюнки передрукували видання цілої низки европейських країн. Досі карикатури передрукували газети Болгарії, Йорданії, Еспанії, Італії, Швайцарії, Нової Зеляндії, Норвегії, США, Єгипту, Польщі. Франції, Німеччини і Угорщини . Після цього почалися численні акції протесту мусульман. У деяких ісламських державах скоєно напади на дипломатичні представництва Данії й інших країн, де опублікували карикатури. У мусульманських країнах тривають протести у зв'язку з публікацією. Іран розірвав торговельні взаємини з Копенгагеном. У Теграні маніфестанти закидали будівлю посольства Данії камінням і пляшками з запалювальною сумішшю. Перед цим сутички відбувалися на Близькому Сході, в Афганістані, Іраку, Індонезії, Тайлянді. Організація Об'єднаних Націй, Ватикан, Европейський союз та Сполучені Штати засудили акти насилля. Вашінгтон закликав Савдійську Арабію скористатися своїм впливом у мусульманському світі для послаблення напружености. Данська газета „Jyllands-Posten" раніше опублікувала вибачення за публікацію карикатур. Данська влада, у свою чергу, вже попросила вибачення за образу почуттів мусульман. Крім того, газета „Jyllands-Posten" готує спільну декларацію з мусульманською громадою Данії. За словами редактора газети Карстена Юсте, у декларацію увійдуть вибачення журналістів за те, що малюнки образили почуття мусульман, але не за сам факт публікації карикатур. Крім того, у декларації мусульмани зі свого боку, повинні визнати свободу самовираження.

Іран припиняє добровільну співпрацю з МАҐАТЕ

ТЕГРАН, Іран. – Міністер закордонних справ Ірану Манучер Мотакі заявив 6 лютого , що Іран припинив добровільну співпрацю з МАҐАТЕ. „На підставі наказу президента країни ми припинили будь-яку добровільну співпрацю з МАҐАТЕ, якої ми дотримувалися протягом останніх двох з половиною – трьох років, – заявив М. Мотакі. – У нас уже немає жодних зобов'язань за додатковим протоколом (до Договору про непоширення ядерної зброї –)". Відмова від добровільного співробітництва з атомним агентством ООН означає, що Іран відновлює повномаштабну програму збагачення урану і закриває міжнародним інспекторам доступ на свої ядерні об'єкти для проведення непередбачених перевірок. Тим часом, ще три дні тому позиція офіційного Теграну була іншою. Представник іранського Міністерства закордонних справ Гамід Реза Асефі, заявляв, що країна „й надалі співпрацюватиме з МАҐАТЕ в межах Договору про непоширення ядерної зброї й Угоди про гарантії", і додав, що „двері для переговорів усе ще відчинено". Проте прес-секретар також заявив, що Тегран не боїться, що іранське „ядерне досьє" передадуть у Раду Безпеки ООН. „Ми не боїмося Ради Безпеки; це не кінець світу", – сказав Г. Асефі.

Втекли небезпечні терористи „Аль-Каїди"

САНА, Ємен. – 3 лютого з в'язниці втекли 23 злочинці, серед них – небезпечні терористи, що мають зв'язки з „Аль-Кайдою". Інтерпол уже виступив з попередженням про серйозну загрозу гльобальній безпеці в зв'язку з цим випадком. Щонайменше 13 втікачів мають зв'язок з „Аль-Кайдою". У заяві Інтерполу, сказано, що втікачі є „прямою і явною загрозою всім державам". В'язням, котрі перебували у в'язниці в Сані, столиці країни, вдалося прокопати тунель завдовжки 140 метрів до розташованої неподалік мечеті й заховатися в юрбі віруючих після п'ятничної молитви. Почато слідство для виявлення співучасника втечі серед персоналу в'язниці, котрий відкрив двері камер і вивів в'язнів до підкопу. Представники єменської влади повідомили, що серед втікачів – Джамаль Бадаві та Фаваз Рабіхі. Д. Бадаві відбував 10-літній термін ув'язнення за підмінування 2000 року американського есмінця „Cole", а Ф. Рабіхі засудили до страти за участь у підмінуванні в жовтні 2002 року французького танкера „Limburg".

Нормалізація взаємин між Північною Кореєю та Японією

ПЕКІН. – 6 лютого відбувалися переговори щодо нормалізації взаємин між Японією та Північною Кореєю. Японські представники заявили, що перебіг переговорів багато в чому залежить від ставлення КНДР до питання про викрадених японських громадян. Нещодавно Пхеньян визнав, що у 70-80 роках північно-корейські спецслужби викрали 13 японців. Глава північно-корейської делегації, у свою чергу, заявив: „Ми плянуємо обговорити низку деталей. Нас цікавить, чи готова японська сторона проявити волю у вирішенні проблеми в наших взаєминах, пов'язаних з історією", – сказав північно-корейський дипломат. Крім того, на переговорах розглядалися питання безпеки, зокрема північно-корейська ядерна програма.

„Гамас" проводив нараду в Каїрі

КАЇР, Єгипет. – Провідники палестинського войовничого угрупування „Гамас" – з Палестини та з-поза її меж – зустрілися 6 лютого у столиці Єгипту, Каїрі, щоб обговорити перспективи створення ними нового уряду після переконливої перемоги, здобутої „Гамасом" на нещодавніх палестинських виборах. Провідники „Гамасу" зустрічалися, аби розглянути незвичне для них коло проблем на тлі значного тиску на них з боку міжнародної спільноти. Більш нагальним є питання щодо того, як розпочати формування уряду і наскільки далеко вони можуть зайти у створенні уряду національної єдности з участю переможених суперників з партії „Фата". Є також широке коло дипломатичних і політичних питань - заклики до засудження насильства і визнання держави Ізраїль. Деякі нещодавні заяви „Гамасу" вказують на певний рівень прагматизму – врешті-решт, йдеться про сотні мільйонів долярів чужоземної допомоги. Втім, досі не було чіткого сигналу про будь-які поважні зміни у засадничих принципах того угрупування, яке Ізраїль та західні країни відносять до терористистичних.

Грузія виходить з військової структури СНД

МОСКВА. – Росія спокійно відреагувала на рішення Грузії вийти з військової структури СНД – Ради міністрів оборони, про що було повідомлено 3 лютого. За словами грузинського президента Михайла Саакашвілі, таке рішення було ухвалене з огляду на пляни Грузії вступити 2008-го року до НАТО. За словами офіційних грузинських представників, рішення, однак, не означає виходу Грузії з СНД. Речник російського міністерства закордонних справ Михайло Каминин сказав 4 лютого, що Грузія однаково вже давно не брала участи в діяльності того органу. „В структурах СНД ніхто нікого силою не тримає. З такого рішення грузинських властей ми не робимо жодної трагедії. Враховуючи те, що Грузія вже давно не бере будь-якої участи в діяльності військових організацій співдружности, про небезпеку для СНД не йдеться. А про те, наскільки такий крок відповідає національним інтересам Грузії покаже час".

Уряд Дж. Буша намагається отримати гроші від Конгресу

ВАШІНҐТОН. – Уряд Президента Джорджа Буша для фінансування військових акцій в Іраку та Афганістані намагається отримати від Конгресу додаткові 120 мільярдів долярів. Більша частина цих коштів піде на врегулювання обох конфліктів цього фінансового року, решту – залучать на початку наступного року. Фінансування акцій в Іраку та Афганістані не входить до пляну оборонних витрат на наступний фінансовий рік, які Дж. Буш плянує просити від Конгресу наступного тижня.

М. Ахмадінеджад нападає на Дж. Буша

ТЕГРАН, Іран. – Президент Ірану Махмуд Ахмадінеджад 1 лютого заявив, що його країна не поступиться під міжнародним тиском з приводу іранської ядерної програми. Кілька годин після того, як Президент Джордж Буш сказав, що світ не дозволить Іранові отримати ядерну зброю, М. Ахмадінеджад зазначив, що його країна ніколи не відмовиться від свого права на володіння атомною енергією у мирних цілях. „Наша країна не може відступити і зректися своїх прав перед лицем залякування з боку кількох нахабних країн, які вважають себе цілим світом і прирівнюють себе до всього світу", – сказав він. Ця заява пролунала напередодні засідання ради директорів МАҐАТЕ, яка розгляне питання щодо доцільности передання іранського досьє до Ради Безпеки ООН. Керівник іранської делегації на переговорах з ядерних питань Алі Ларіджані застеріг, що в разі, як це станеться, його країна поновить повномаштабне збагачення урану і покладе край інспекціям ООН своїх ядерних об'єктів.

Жінка влаштувала бійню на пошті

САНТА БАРБАРА, Каліф. – 30 січня звільнена співробітниця поштової служби влаштувала бійню на своїй колишній роботі. Вона увірвалася в цех сортування листів і почала стріляти у співробітників. Колишня листоноша вбила шістьох і тяжко поранила одну особу, а потім застрелилася сама. Поліцейські, коли прибули на місце події, знайшли тіла двох осіб на вулиці біля поштового цеху. Поруч були дві поранені жінки, обох завезли до місцевої лікарні. Одна з них померла, друга в критичному стані перебуває в реанімації. На пошті поліцейські знайшли ще чотири тіла. Одне з них, як вважають, належить жінці-вбивці, повідомив шериф округу Джим Андерсон. Імен загиблих покищо не повідомляють. За словами помічника шерифа, швидше за все, всі жертви були співробітниками пошти. Родичам загиблих уже повідомили про трагедію. Слідство покищо не має інформації, скільки одиниць вогнепальної зброї задіяла злочинниця, як вона потрапила в будинок і які були її мотиви.

У Червоному морі затонув пором

САФАҐА, Єгипет. – У Червоному морі уночі 2 лютого затонув пасажирський пором „Салям-98", на борту якого було 1400 пасажирів. Більшість пасажирів порому – єгиптяни, які поверталися з Савдійської Арабії та прямували до єгипетського порту Сафага. Причиною катастрофи порому „Салям-98" стала пожежа одного з двигунів у четвер, 3 лютого, увечорі, коли судно знаходилося усього в 42 км від савдійського порту Дуба, з якого воно прямувало в Сафагу. Капітан 35-річного судна італійського виробництва Сеїд Омар вирішив повернутися до савдійських берегів, однак не зміг зробити цього через сильний вітер, який потягнув пором 180 км у бік Сафаги. Після цього „Салям-98" затонув. Рятувальникам вдалося витягти з води живими близько 440 осіб з більш ніж 1300, які знаходилися на борту. Виявлено тіла 195 загиблих. Інші пасажири вважаються зниклими безвісти. Сім'ям кожного зі загиблих буде виплачено по 30 тис. єгипетських фунтів (близько 5.2 тис долярів США), а родичам кожного з тих, хто врятувався, – по 15 тис. єгипетських фунтів. Тим часом в єгипетському порті Сафага сотні родичів загиблих пасажирів порому, що затонув в Червоному морі, напали на будинок власників судна (компанія „Al Salam Maritime").Поліція застосувала проти демонстрантів сльозогінний газ. Родичі загиблих стверджують, що власники порому не надали їм інформації.

За повідомленнями ЗМІ

Серйозна тема: політика і мова

НЮ-ЙОРК. – Українське життя мегаполісу поповнилося цікавим круглим столом з символічною назвою „Передвиборчі перегони до Ради" („Race for the Rada"). У рамках цього круглого столу основні українські громадсько-політичні осередки міста збирають політологів, науковців, журналістів, літераторів, усіх небайдужих для обговорення найактуальніших питань, пов'язаних з недалекими вже березневими парляментськими виборами в Україні. В суботу, 28 січня, чергове засідання круглого столу відбулося в НТШ. Обговорювалося питання „Мова і вибори". Головними учасниками круглого столу були голова НТШ А д-р Лариса Онишкевич, політологи Микола Рябчук та Олександер Мотиль, мовознавці Антоніна Березовенко та Юрій Шевчук. Серед зацікавлених присутніх була і віце-консул Генерального консульства України в Ню-Йорку Наталія Костенко. У заповненій ущерть залі точилася гостра, інтелектуально насичена розмова про наслідки мовної політики в Україні за майже п'ятнадцять років державної незалежности.

У вступному слові модератор круглого столу д-р Л. Онишкевич повідомила про заходи, які послідовно вживає НТШ А на захист позицій української мови як державної та з метою унеможливити запровадження другої державної мови в Україні – російської. З її ініціятиви присутні переглянули фрагменти засідання ВР України 12 березня 2003 року, де серед іншого депутатам було представлено і позицію НТШ у згаданому питанні.

Далі були цікаві виступи експертів. Юрій Шевчук розповів про те, як мовні питання представлені на електронних сайтах основних політичних партій України, Антоніна Березовенко подала приклади переосмислення значень слів на позначення поширених суспільних понять за часовий проміжок до і після Помаранчевої революції та у нинішній парляментській риториці. Політологи піддали тверезій аналізі мовних уподобань сучасного українського суспільства та перспективи їх можливої еволюції. Якщо за результатами останнього перепису 70 відсотків населення України визнають себе українцями, то осіб з рідною мовою українською дещо менше – 68 відсотків, а якщо поставити запитання, „якою мовою ви користуєтеся в повсякденному житті?", то, за даними опитувань, українську називають близько п'ятдесяти відсотків. Цікаво, а скільки відсотків віддали б перевагу українській, якщо б їх запитати, якою мовою вони хочуть дивитися художні фільми? Можливо, відповідь на це питання й показала б, на який відсоток українців, небайдужих до рідної мови, можна розраховувати. На думку Миколи Рябчука, яку підтримали й інші учасники обговорення, мовні питання загалом не перебувають у центрі зацікавлень виборців, стурбованих передусім умовами свого матеріяльного існування.

Учасники круглого столу в НТШ А: (зліва): О. Мотиль, Ю. Шевчук, Л. Онишкевич, А. Березовенко, М. Рябчук.

Становище, коли українська мова, державна „де-юре" буде прагнути стати домінуючою „дефакто", і навпаки – російська мова, фактично домінуюча на сході та на півдні, домагатиметься офіційного статусу „де-юре", може тривати ще довго, бо невизначеність у цьому питанні владоможців не хвилює і навіть цілком влаштовує, а інтересів виборців не зачіпає.

Мовне питання перетворюється на таку собі козирну карту, яку вряди-годи дістають з колоди ґравці на політичній арені. Політолог назвав цікавий спосіб знівелювати полемічний запал арґументації прибічників „другої державної". А саме: замість „ні", їм варто відповісти „так, але".

Погоджуватися на можливість оголошення російської другою державною, але водночас застерегти неухильне дотримання прав першої державної, себто української: пересічно аби кожний другий кінофільм неодмінно озвучувався українською, кожна друга книжка на викладці була українська, половина теле- та радіоканалів були за мовою українськими і що найдієвіше: на державній службі не може працювати людина, яка не має достатніх знань і не вживає активно обидвох мов. Одразу охочих мати дві державні мови відчутно поменшає. А чому? Та тому, що всіма розмовами про другу державну насправді прикривається прагнення остаточно леґітимізувати право на незнання української мови. І в результаті, на переконання Олександра Мотиля, конкретним означенням механізмів реального запровадження двох державних мов будуть зліквідовані підстави для політичного крутійства: запеклі демагоги раптом побачать, що їм буде що втрачати.

Багато було ще питань та коментарів з боку зацікавлених присутніх, люди довго не розходилися, бо в цьому випадку авдиторія складалася зі слухачів обізнаних та активних, окремі з них вже були і далі плянують на наступних виборах бути міжнародними спостерігачами.

О. Семків

Німим отверзуться уста?

Сергій Панько

В усі часи життя у Києві мені щоразу доводилося чути: „А какая разница"? Казали й цілком бездоганні знайомі, і навіть окремі студенти-відмінники (чомусь здебільша – круглі). З уст наших міщуків це ще далеко не найгірша репліка стосовно українського слова. А ми – анітелень. Делікатним одбирає мову, недотепним заціплює від такої доброзичливої щирости „малих рабів німих". Адже це на сторожі коло їх поет мріяв поставити СЛОВО. А як його поставити, теє слово?

От треба мені в Києві заговорити в публічному місці, хоч би і в лікарні. Як пацієнт мушу зважити: ану ж моя мова комусь та не сподобається?

Китаєць, француз, словак говорить дома по-своєму не тому, що він патріот або дуже вже національно свідомий. Там говорить по-своєму останній тюхтій. Говорить, якщо наявні умови комунікації не дають йому іншої можливости. Та це тоді, коли між мовами є чіткі кордони. Найкраще, коли вони збігаються з кордонами держав.

Тоді нікому не спаде на гадку, що можна говорити якось інакше. Ніхто не спитає: „А какая разница"?

А у нас дві близькі мови на кожному кроці. Для естетів забавка: хизуйся собі бездоганними знаннями обидвох! А немудряща людина має право жадати „общепонятной", щиро не добачати „разниці"!

Нормально тоді, коли для людини з вулиці вибору мови немає і не може бути.

А якщо вибір імпортовано і демпінґ триває?

Коли покупця поставити перед вибором між „Волгою" та „Фольксваґеном" (були такі часи), то як захищали власного виробника? Правильно, захищали кордонами та митними тарифами.

Для матеріяльних благ це допомагало погано, або й ніяк не допомогло. Зовсім інша справа з духовними цінностями – мовою, книжкою. Тут державна реґуляція допоможе багато.

Дві мови на кожному кроці нагадує, коли в країні одночасно ходять дві валюти. На момент введення за доляр давали менше двох гривень, трохи згодом давали вже п'ять, а скільки давали б зараз, якби не протекційні заходи Держбанку?

Очолював Держбанк Ющенко. Саме він став на сторожі гривні.Зараз Ющенко очолює державу. І треба стати на сторожі слова.

Є шанс стати на сторожі слова. Можливо, останній.

Подивіться, до чого призвели згубні демографічні та міґраційні процеси. У кордонах території під назвою „Україна" україномовні живуть розпорошено, дисперсно. Деколи навіть у межах однієї родини. Що це, діяспора у власній державі, державі українців? Або у чужій хаті їхнього імені?

Відтак при найбільшому навіть бажанні проведення, або ж по-модному „делімітація" МОВНОГО кордону неможлива. Від домашнього злодія замків, як то кажуть, немає.

А мито? Митні тарифи у прямому сенсі звичайно теж не придатні.

Але придатні заходи непрямої дії. І на перспективу – доволі дієві.

Наприклад, такі заохочувальні заходи:

– Створення єдиної державної мережі мовних іспитів різних рівнів. У багатьох країнах, зокрема членів ЕС, така система довела свою ефективність.

– Запровадження надбавок до платні за складені мовні іспити. І не так з чужземних – російської, англійської, інших, як з державної – української. Існують бо надбавки за науковий ступінь, вислугу років тощо. Так і щодо складених мовних іспитів. Матеріяльний стимул зробить своє. І при цьому не буде формальних причин скаржитися на дискримінацію. Ніщо не заважатиме неукраїнцям сумлінно вчитися у школі чи на курсах і складати іспити з української навіть краще від самих українців. Складають бо англійську новоприбулі до Америки, ще й як складають!

Запобіжні заходи:

– Створення виконавчих механізмів для вживання державної мови (української) для початку в усіх без винятку офіційних документах та офіційному листуванні. І будь-яка інспекція чи „народний контроль" це зможе легко перевірити.

На працю в державні установи нові працівники приймаються, якщо вони склали державний екзамен з державної мови. Під час чергової атестації незнання державним службовцем державної мови прирівнюється до професійної невідповідности.

Треба думати про мовну санацію. Про режим найбільшого сприяння державній мові. І це так тяжко пояснити панам та паням у Брюселі. А пояснити таки треба. От є поняття – країна з ринковою економікою. І посилаймося на інше поняття: країна з меншинною титульною мовою. Серед них – Білорусія, Ірландія, Вейлс, інші, ну і справи йдуть до того, що й Україна.

Мовна санація стає нині необхідною умовою державної безпеки, стає найважливішим фактором леґітимної суверенности.

Водночас не завадить поступатися меншим заради більшого. З тактичних міркувань на переговорах з представниками Росії спокійно можна користуватися робочою російською, без перекладу. Не варто підставляти боки. Усі дискусії та прийняття нової ортографії відкласти до кращих часів.

Потрібна політична воля української еліти. За умови, що така еліта є і що на наступних виборах вона доможеться свого достатнього представництва. А для тих майбутніх депутатів вже навіть текст проекту „Закону про національне відродження українців" С.Караванським написано (*„Літературна Україна", Київ, 8 грудня 2005р.*). Дастьбі, будем і по-своєму глаголать...

Одна особливість цих виборів

Хоч вибори до Верховної Ради України вже, як то кажуть, не за горами, наприкінці березня, проте навіть найпроникливіші політичні коментатори висловлюються на цю тему дуже обережно, воліючи аналізувати плюси і мінуси пропорційної системи голосування, ніж передбачати конкретні висліди цих надзвичайно важливих виборів. З опитувань громадської думки можна зробити певний висновок хіба щодо трьох політичних сил, котрі виборять найбільшу кількість місць у парламенті. Це Партія Регіонів В. Януковича (22-26 відс.), Народний союз „Наша Україна" (18-20 відс,) і Бльок Ю. Тимошенко (10-12 відс.). Є велика ймовірність, що тривідсотковий бар'єр подолають соціялісти, комуністи і Народна партія В. Литвина, а може навіть і „прогресивна соціялістка" Н. Вітренко, котру в кінці минулого тижня поблагословив на антиукраїнські подвиги сам Московський патріярх Алексій.

В цілому в Україні панує атмосфера значно вищої партійно-політичної активности, ніж, скажімо, в попередніх парляментських виборах 2002 року: тоді за депутатські крісла змагалися 33 партій, тепер – 45, а якщо врахувати склад бльоків, то у ВР цього разу мали б прийти представники 79 партій – з загального їх числа 126.

І все ж ми спостерегли в цьогорічному передвиборному процесі одну цікаву особливість, котра варта уваги і обговорення: майже в усіх списках кандидатів від партій і бльоків знаходимо працівників засобів масової інформації. Такого в українському парляментаризмі ще не було. Знаємо депутатів–письменників, вчених, театралів, співаків, траплялися й журналісти, але – одиниці. Зараз їх – десятки. Серед них навіть є київський кореспондент нашої газети Вахтанг Кіпіані, який кандидує у списку бльоку „Пора–ПРП".

Не стверджуємо, що цей факт означає щось зле, та все ж він викликає певні сумніви і певні запитання.

Чому представникам журналістичної сфери, котру не без підстав називають „четвертою владою", раптом захотілося опинитися в каріслах першої влади, законодавчої? Чому їм забракло тих величезних можливостей інтелектуального і морального авторитету і впливу на суспільство, котрі дає журналістика?

Не претендуючи на вичерпність і безпомильність відповіді, все ж слід визнати, що ЗМІ, діставши після Помаранчевої революції повну свободу, ще мовби більше розгубилися, ніж в умовах несвободи. Головне завдання преси – бути посередником між суспільством і політичними верхами, сприяти обом цим сторонам в активному обмінові найздоровішими ідеями – залишається все ще нездійсненим. Водночас ця проблема відкриває ще один недосконалий, щоб не сказати гірше, бік суспільного життя: з цілком конкретних причин в Україні сталося так, що політична сфера намагається покрити собою всі інші сфери, підмінити їх або відсунути на периферію суспільної уваги. І найстрашніше, що за десятиріччя президентства Л. Кучми стало майже традицією, – велика політика служить для багатьох і багатьох осіб випробуваним шляхом і способом збагачення, засобом економічного впливу.

Іншими словами, сталося неправомірне і небезпечне перебільшення ролі політики і політиків в житті українського суспільства. Саме тому чутливі до життєвих реалій журналісти, не знаходячи під ногами твердого грунту, який мала б запевнювати їхня професія, вирішують боротися за місця в парляменті. На жаль, це також означає, що партії і бльоки, формуючи свої виборчі списки, хочуть мати в своєму розпорядженні „слухняні пера", а це далі шкодитиме підвищенню рівня „четвертої влади" і її суспільної ролі.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про незабутнього редактора „Свободи"

Чому саме тепер, як прийшла сумна вістка про відхід у засвіти ще одного ентузіяста Українського Народного Союзу і „Свободи", колишнього головного предсідника Йосипа Лисогора, мимоволі насувається згадка про іншого ентузіяста, що також у тому місяці, але в 1955 році, закінчив своє повне посвяти для УНС, а особливо для „Свободи" життя – д-ра Луки Мишуги?

Його світла і така близька моєму серцю постать стоїть завжди переді мною, особливо вже з цієї причини, що його вірний та добрий портрет (як я вже не один раз писала) глядить постійно з увагою на мене, скільки разів приїжджаю до редакції на працю. Здається, що про нього, як і про інших великих ентузіястів УНС і „Свободи", ми, сьогоднішні громадські активісти та журналісти, безумовно говоримо та пишемо надто мало.

А вони на це заслужили, і так хочеться, щоб їхні імена не „завмерли" у подіях сьогоднішнього дня, бо ледве чи були б ці події актуальні без їхнього вкладу в українське громадське життя. І вкладу не тільки в життя української громади в США – хоча у неї в першу чергу – але взагалі в цілість українського життя, на яке складається усе, що діється там, де живуть українці, а головне – в Україні.

І дуже хочеться, щоб справи, для яких вони посвятили ціле своє життя, були далі в осередку уваги сьогоднішніх активних українських громадян тут, в США, але і в Україні, яка була такою близькою їхньому серцю. І саме серед них одне з передових місць займає для мене колишній редактор та ентузіяст „Свободи" д-р Лука Мишуга, якого річниця смерти припадає тепер, в лютому.

Шукаючи за відповідною книжкою для одного з моїх молодих членів родини, беру в книгарні „Свободи" у руки добре мені відомий збірник під назвою „Лука Мишуга" зредагований рукою іншого ентузіяста УНС і „Свободи" – редактора Антона Драгана. Переглядаю так добре знані мені сторінки та світлини і з жалем думаю про те, як мало ці постаті відомі сьогоднішним українцям, що мешкають в США, і як мало загально відома їхня ентузіястична активність для УНС і нашої „Свободи".

Чи справді таких постатей, як Мишуга, Драган, Галан чи Галичин вже тепер „не роблять" в громадському українському житті? Чи буде у майбутньому жменька послідовників оцих великих патріотів українського життя, якими вони були – „колись"?

Правда, змінюється життя і змінюється підхід до його важливих і менш важливих відтинків. Але ентузіязм для організації, якій посвятилося життя, передусім для громадських цілей, раз защеплений в організм – залишається незмінним і провідним впродовж довгих років. Так, принаймні, було у нас досі, та й так хотіли б ми реєструвати це і в майбутній історії українського народу – незалежно, де його члени перебувають.

О–КА

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays
by the Ukrainian National Association, Inc.
at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Головний редактор – Ірина [illegible]
Редактори: [illegible]

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 292-0900
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com

[illegible]

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280,
2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Директор видань	– д-р Володимир Прохоренко e-mail: prochorenko@unamember.com	(973) 292-9800 дод. 3034
Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 дод. 3041
Керівник відділу оголошень	– Марійка Осціславська e-mail: adsukrpubl@att.net	(973) 292-9800 дод. 3040
Передплата	– Марійка Пенджола e-mail: ukrsubscr@att.net	(973) 292-9800 дод. 3042

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

„Кредо" чи „Вірую"?

Дивно якось звучить для нас заголовок репортажу, який недавно появився на сторінках нашої преси „Реквієм в пам'ять жертв Голодомору 1932–33 рр.". Чому вжито тут чуже латинське слово „Реквієм", взяте з латинських похоронних Богослужб, яке означає „вічний супокій". Може, тому, що ці поминки відбувалися в латинському соборі св. Патрика в Ню-Йорку? Слово „Реквієм" є й у наших словниках на означення поминальних відправ, переважно в латинському обряді. Вживається воно теж як назва музичних творів визначних композиторів.

Може, і в такому загальному розумінні вжито це слово „Реквієм" для цього урочистого вшанування пам'яті мільйонів українців, жертв сталінського Голодомору 1932–33 років. Але ніяк не годилося назвати цю нашу величаву поминальну Богослужбу, Панахиду „Службою–Реквіємом". Дослівно написано: „Ієрархи Українських Церков в США відправили урочисту Службу-реквієм". Цього там не було! Відправлено не Службу-реквієм, але нашу традиційну, українську, для гідного вшанування пам'яті наших мучеників. Є ще дивовижніші і парадоксальніші ситуації, які треба осуджувати і викорінювати з нашого церковного життя. Прикладом може послужити нам наступна подія.

Кілька місяців тому відбувався міжнародний фестиваль „Духовна музика в Римі", на якому був присутній Папа Бенедикт XVI. Участь у цьому фестивалі брали теж українські хори. Київський дитячий хор з чудовою українською назвою „Щедрик" співав прекрасно і одержав першу нагороду. Був теж і хор з Івано-Франківська з латинською назвою „Кредо" (тобто „Вірую"). Яка різниця між тими хорами! Київський „Щедрик" не лише гарно співав, але й гідно зарепрезентував Україну, українську культуру, Українську Церкву. Та не тільки це! Коли італійські заповідачі неправильно поінформували присутніх, що це співав російський хор, то наші молоденькі хористи голосно запротестували, заявляючи, що вони не росіяни, а українці з Києва. Слава їм!

Другий наш український хор з Івано-Франківська зі своєю чужою назвою „Кредо" не міг бути справжнім репрезентантом культури і духовности Галицької України, яка довгими століттями тяжко боролася за збереження своєї церковної і національної самобутности. Але це не вина цих гарних, ідейних, молоденьких співаків, щирих українських патріотів – це вина їхніх духовних опікунів, які винайшли таку неукраїнську назву для їхнього хору. Дуже можливим є, що деякі люди на фестивалі думали, що це польські римо-католики приїхали з України.

Може бути, що й неправильне розуміння т. зв. „європеїзації" спонукує декого цуратися всього рідного і безкритично переймати чужі звичаї, мову, культуру, церковні обряди. Але для України немає ніякої потреби „європеїзуватися", уподібнюватися до інших західньоевропейських народів, бо Україна завжди була і є европейською – не лише під оглядом географічним, але і культурно-духовним: свободолюбна, демократична, культурна, глибоко віруюча (але без релігійного фанатизму), толерантна до інших. І тепер є вона важливим чинником стабільности і політичної рівноваги в Центрально-Східній Европі. Та не тільки це! Впродовж довгих століть Україна грудьми своїх геройських синів захищала Европу, европейську культуру і християнську віру перед нападами диких племен зі Сходу. І тим ми собі найбільше заслужили на свою европейськість. Нам треба не „европеїзуватися", але позбутися наслідків довголітнього поневолення: комплексу меншевартости, рабського плазування перед чужими, духовної безхребетности. За всяку ціну мусимо скинути зі себе духовне ярмо національної, культурної і церковної русифікації і позбутися всяких форм малоросійства. Мусимо теж викорінити латинізаційні тенденції в нашій Церкві і рішуче протиставитись польській церковно-політичній експансії в Україні, особливо тепер, після створення у Львові польського римо-католицького центру – Митрополії.

Мусимо вкінці „стати собою", щоб спромогтися виступити перед демократичним світом гідно та об'єднано, зі своїм власним українським „Вірую" – релігійним, культурним і політичним.

Євген Іванків,
Чикаго

Праця, не дуже благородна

Ще старі римляни знали, що люди з часом змінюються. Та не всі змінюються однаково. Одні це роблять з переконання, інші – зі страху, треті – задля власної вигоди. Коли я писала про Павличкові вірші, надруковані в його збірці „Гранослов" у 1968 році, де автор називав клівлендську громаду лицемірами, а себе – червоним кубинцем, то мене дивувало, чого його так гучно тут вітають. Та тоді я ще не знала куди гіршого – вірша „У Шептицького", в якому Павличко вилляв відро бруду на Митрополита Андрея – патріота, мецената, який допомагав не тільки українцям, звідки вони не походили б, але й чужинцям.

Прислав мені цей вірш один знайомий куди пізніше, й коли я його прочитала, мені зробилося недобре від обурення й огиди – тим більше, що він вміщений у збірці 1989 року, коли вже не було ні примусу, ні страху. Все ж, мабуть, автор мав якусь користь з того. Як він з таким „багажем" міг приїхати сюди і стати перед людьми, дивлячись їм в очі без каяття, не можу зрозуміти. Мабуть, розраховував на їхню непоінформованість. І згадався мені один мій виступ у Ню-Йорку з Оленою Звичайною десь у середині 70-их років. Тоді вона сказала: „Ми з чоловіком до Спілки письменників не належали, щоб не славословити, ми працювали на фабриці". Тобто вони зреклися всіх „благ", які давало таке членство, щоб бути незалежними. Свої твори видали вже тут власним коштом, а все майно залишили в заповіті для НТШ-А. Проте я ніколи не чула, щоб хтось улаштував вечір в їхню пам'ять, та ще й так гучно, як Павличкові.

Прочитавши коментар до вірша „У Шептицького" в газеті „Поступ", я не мушу журитися, як мене сприймуть в Україні, бо там багато людей бачать правду. Абрагам Лінкольн сказав: „Декого можна дурити ввесь час, декого деякий час, але всіх весь час дурити не можна". Те, що хтось є дипломатом чи депутатом Верховної Ради – ще не доказ патріотизму. Очевидно, що нам треба приєднувати до праці якнайбільше людей, але й треба дивитися, кого. Не варто довіряти тому, хто в першу чергу думає про власну вигоду.

Добре було б, якби наші люди більше шанували характер, розум, справжній талант, а не продавали душу за титули і нагороди з рук таких керівників, як Кравчук і Кучма.

Якщо б Андрій Пащук прочитав цей осоружний пасквіль на великого Митрополита разом з коментарем в газеті „Поступ", де сказано, що Павличко повинен поповзти на колінах до собору св. Юра й просити вибачення, то не був би такий захоплений „благородною" працею.

Міра Гармаш,
Філядельфія

Людмила Бондар – майстриня вишивки

Людмила Бондар – відмінник освіти України, спеціяліст вищої кваліфікаційної категорії, вже 37 років викладає рідне слово малим українцям, дбаючи про безперервну золоту ниточку роду українського. Це вона докладає чимало зусиль, аби юне покоління знало історію рідного краю, уподобання, традиції і звичаї українського народу, кращих синів і доньок України. 12 років веде уроки народознавства, залучаючи до них не тільки дітей, а й цілі родини села Катеринівки, громадськість села.

Закохана в народну вишивку, Людмила Бондар – майстриня вишивок, має дослідницькі розгорнуті роботи цього напрямку, що стосується історії, топоніміки, ономастики рідного краю.

Сама вона – сирота, дитина грізних воєнних років, виросла в дитячому будинку, має добру, щиру душу, готова завжди прийти на допомогу тому, хто її потребує. Тепер вона хворіє і потребує допомоги, але не залишена на самоті зі своєю бідою, оточена увагою власних дітей, колег, односельців.

Ікона, яку вишила Людмила Бондар

Адреса майстрині: вулиця Калініна, 154, с. Катеринівка, Великобурлуцького району, Харківської области, 62641 Ukraine.

Т. Ченцова,
с. Великий Бурлук,
Харківської обл.

Йосип Лисогір...

(Закінчення зі стор. 1)

Нюйоркський університет. В студентські роки був активним спортовцем – добре грав у бейзбол, в гольфа і теніса.

Під час Другої світової війни служив в американській армії в Европі, службу закінчив у ранзі капітана. В 1946 році одружився з Марією Валик. Дітей подружжя не мало, зате мало дуже близькі стосунки зі своїми племіннниками і племінницями та їхніми дітьми, а також – через церкву та різні організації – з усією українською громадою.

Йосипа Лисогора вибрали головним предсідником УНСоюзу на нюйркській конвенції 1962 року. Це був час помітного кількісного зросту УНСоюзу: лише на цю 25-ту Конвенцію її делегати привезли з собою аплікації майже 600 нових членів, а то ж були люди різних церков і різних політичних орієнтацій, котрі пов'язували свої надії з УНСоюзом як з надпартійною і надконфесійною загальнодемократичною організацією. Водночас то був дуже складний період, коли різні етнічні громади Америки активно співдіяли з Урядом і Конґресом країни в проведенні Тижнів поневолених Москвою народів. Вже під час цієї ж Конвенції Й. Лисогір разом з іншими чільними союзовцями мав зустріч в Державному департаменті, порушивши там такі важливі питання, як небезпечний московський вплив в ООН, збільшена квота для українських іміґрантів, видання в серії американських поштових марок „Борці за свободу" марки, присвяченої Тарасові Шевченкові, та багато інших. Йосип Лисогір був активним членом Комітету побудови пам'ятника Тарасові Шевченкові у Вашинґтоні, а після передчасної смерти в 1961 році Дмитра Галичина – став виконавчим директором цього комітету, довівши, з величезною підтримкою з боку всієї української громади, цю справу до успішного кінця.

Наступні Конвенції УНСоюзу – чикаґська 1966 року, клівлендська 1970 року, філядельфійська 1974 року – залишили по собі оптимістичні звіти про досягнення в багатогранній діяльности УНСоюзу – як у фінансово-забезпеченевій, так і в громадській, зокрема в культурноосвітній праці, у вихованні молоді, в підтримці таких маштабних проєктів, як заснування Катедр українознавства в Гарвардському університеті, і всі ці ділянки і напрями пов'язані з іменем і активною діяльністю Йосипа Лисогора.

Величезною мірою саме завдяки його зусиллям в Джерзі-Ситі, на березі ріки Гадсон, виріс 15-поверховий будинок Українського Народного Союзу, який протягом багатьох років гідно виконував ролю твердині українства на американській землі.

Вшановуючи цього видатного американського українця, Український Інститут Америки номінував Йосипа Лисогора, довголітнього скарбника УІА, „Людиною року" і 7 червня 1997 року влаштував, спільно з УККА та УНСоюзом, в його честь бенкет, з врученням високої нагороди від Світового Конґресу Вільних Українців – Шевченківської медалі Свободи.

У виступі на цьому бенкеті тодішній президент Українського Інституту Америки Володимир Баранецький сказав: „Народившись, виховавшись і здобувши освіту в Сполучених Штатах Америки, Йосип Лисогір зберіг живою закладену батьками-еміґрантами в його серце любов до української спардщини, яку він обожнював і збагачував, в ім'я цього все краще опановуючи українську мову і перебуваючи в центрі організованого життя американських українців, в центрі оборони людських прав в Україні, в центрі боротьби за право українського народу на самовизначення".

На цьому ж бенкеті було мовлено багато добрих слів, на які Йосип Лисогір вповні заслужив багаторічною громадською діяльністю – спочатку як провідник Української Молодіжної Ліґи Північної Америки, згодом – як заступник президента Світового Конгресу Українців, як головний предсідник УНСоюзу, як голова Крайового комітету українсько-американських демократів. Не випадково під час бенкету-вшанування надійшло тепле вітання для Йосипа Лисогора від Президента США Била Клінтона.

Хто з учасників того звеличувального бенкету знав його ближче, обов'язково підкреслював, що протягом всієї життєвої дороги Йосипа Лисогора вірним товаришем і надійним помічником йому була його дружина Марія.

Понадсторічна історія організованого українства США, зокрема історія діяльности Українського Народного Союзу – це спільні зусилля десятків і сотень тисяч людей, але це також шляхтна і самовіддана праця численної когорти провідників, які заслуговують нашої вдячної пам'яті і Вічної Пам'яті в наступних поколіннях. До цієї когорти належить ім'я видатного союзового діяча Йосипа Лисогора.

Редакція „Свободи"

Йосип Лисогір (третій зліва) в колі українських громадських діячів

Йосип Лисогір і проф. Роман Смаль-Стоцький вручають Президентові США Двайтові Айзенгаверові Шевченківську відзнаку

В. Баранецький (зліва) вручає Й. Лисогорові відзнаку „Людина року"

Родина Лисогорів (зліва): брат Едвард, (невідома), брат Михайло, Йосип, сидять батько Ілько Лисогір і мати Анна (з дому Пьорко).

Проти ксенофобії, за европейську Україну: боротьба триває

3 лютого редакція „Свободи" отримала заяву від шести науковців з України з проханням розповсюдити цей текст в українських громадах діяспори.

У зв'язку з цим нагадаємо минулорічний випадок, коли велика група української наукової і творчої інтеліґенції (понад 250 осіб) оприлюднила заяву „Проти ксенофобії, за европейську Україну" (*див. „Свобода" з 5 серпня 2005 р., ч. 31*). Це був протест проти деструктивної діяльности в Україні Міжнародної академії управління персоналом (МАУП), яка в своїх виданнях – журналі „Персонал" і тижневику „Персона--Плюс" відверто розпалює в країні міжнаціональну ворожнечу і прямо веде до того, щоб світ мав підстави звинувачувати наш народ і Українську державу в антисемітизмі.

Вміщуючи минулорічну заяву українських інтелектуалів, які висловили протест проти вкрай образливого „звернення" МАУП „Припинити злочинні дії організованого єврейства", „Свобода" писала: „...Впадають у вічі два головні аспекти діяльности МАУП – антизахідній, передусім антиамериканський, і антисемітський. Властиво, три, бо антизахідництво тут означає проросійство, хоч цей третій аспект залишається вміло ненаголошеним. Для наївних читачів наголошується український патріотизм, але тільки поза европейським вибором. Зате в антисемітизмі ця так звана академія не поступається сумнозвізному чорносотенництву в Росії періоду між революціями 1905 і 1917 років. Такі запопадливість і безсоромність в розпалюванні міжетнічної ворожнечі в Україні можуть мати лише одну ціль – компромітацію незалежної Української держави і взагалі українства в очах світової громадськости, ізолювання України від европейського демократичного співтовариства".

Автори згаданої минулорічної заяви-протесту (Мирослав Попович, Наталія Яковенко, Станіслав Кульчицький, Олександер Майборода, Юрій Шаповал, Микола Рабчук, Михайло Димид, Жанна Ковба, Андрій Мокроусов, Мирослав Маринович, Максим Стріха, Вахтанґ Кіпіані та багато інших) підкреслювали: „Коріння проблеми – не в існуванні МАУП або в заявах і діях тих чи тих ксенофобів, а в нашій невідпорності до відвертого зла, в нашій неготовності спитати в політиків, яким ми дозволили стояти поруч із собою на революційній вулиці: чи довго вони щеноситимуть тавро почесних професорів і директорів маупівських інститутів і виступатимуть на тамтешніх збіговиськах разом з вітчизняними напівфашистами-напівчекістами й імпортованими куклусксланівцями?".

Якщо українське суспільство спізнюється з відповідною реакцією на це зло, то МАУП тим часом користується нашими невідпорністю і спізненням, діючи за принципом: „найкращий захист – це напад". І виходить щось цілком протилежне до того, що мало б вийти: не МАУП опинилася перед судом, бодай перед громадським, бодай перед судом чести, а вона тягне до суду авторів протесту проти маупівських ксенофобів.

І найгірше тут те, що МАУП вже дуже близька до своєї, як ми в цьому певні, головної мети – до міжнародної дискредитації України. Вже ряд европейських країн, США та Ізраїль звернулися до Міністерства закордонних справ України з проханням з'ясувати наставлення українського уряду до цієї зовсім неакадемічної діяльности МАУП. Виступаючи в телевізійній програмі 23 січня ц. р., міністер закордонних справ Б. Тарасюк рішуче засудив антисемітську діяльність МАУП і заявив, що „немає місця для будь-яких форм атисемітизму та ксенофобії в Україні".

Водночас Міністерство освіти і науки України у спеціяльному пресовому повідомленні кваліфікувало діяльність МАУП як протизаконну і висловило пропозицію, щоб вищі законодавчі органи докладно проаналізували намагання керівників МАУП „зберегти свій суперечливий статус вищої школи в Україні".

Подаємо заяву науковців і підписи на її підтримку

Редакція „Свободи"

Заява науковців Національної Академії Наук України, які підписали протест „Проти ксенофобії, за европейську Україну"

Ми були здивовані, дізнавшись, що Міжреґіональна академія управління персоналом подала до Печерського суду позовну заяву про захист ділової репутації МАУП й відшкодування моральної шкоди. Керівники цього органу вважають, що заява, підписана 250 найвідомішими представниками української інтеліґенції України і діяспори, завдає моральної шкоди діловій репутації вузу.

Хочемо підкреслити, що, поперше, ми і, як сподіваємося, інші, свідомо підписали цього листа. Ми не обговорювали в ньому проблем МАУП як навчального закладу. Ділова репутація навчального вузу формується незалежно від характеру здійснення ним своїх функцій – навчання студентів. У заяві „Проти ксенофобії за европейську Україну" питання навчання і виховного процесу не піднімалися.

Оцінка звернення „Проти злочинних дій організованого єврейства" як ганебного не може розглядатися як недостовірна інформація, оскільки таке звернення мало місце і містило положення, що були прямим розпалюванням міжнаціональної ворожнечі.

Наведена оцінка спирається на наступні статті Кримінального кодексу України. У науково-практичному коментарі до цього кодексу (Київ, 2001, с.14, 150), зокрема до п.2 статті 110-ої „Посягання на територіяльну цілісність і недоторканність України" та до п.1 ст.161-ої „Порушення рівноправності громадян залежно від їх расової, національної належності або ставлення до релігії", де „розпалювання національної ворожнечі" тлумачиться, серед іншого, як явно виражене неприязне (вороже) ставлення до тієї або іншої нації, до тієї або іншої релігії, коли такі дії спрямовані не проти особистих якостей конкретної особи, а проти якостей, що пов'язані з її расовою національною приналежністю; приниження національної чести та гідности громадян; пряме чи не пряме обмеження прав громадян за ознаками раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, етнічного походження

У зверненні МАУП „Припинити злочинні дії організованого єврейства" великій групі громадян України приписуються негативні риси і вчинки саме як представникам певної етнічної спільноти. Висловлені у цьому зверненні звинувачення на адресу офіційно зареєстрованих організацій єврейської меншини як „організованої етнічно-кримінальної спільноти", створення в особі так званих організацій єврейства образу „величезної небезпеки" для України, заклики піддати їх діяльність окремому розслідуванню, створюють щодо України образ країни, де до єврейської меншини виявляється особливе і вороже ставлення.

Тим самим ганьбиться репутація України у світі, що не може не викликати природного протесту з боку людей, чесним іменем Української держави і української нації.

Закликаємо українську громадськість і наукову спільноту засудити подібні звернення і виявити солідарність з заявою „Проти ксенофобії, за европейську Україну" і тими, хто підписав її.

Мирослав Попович, академік НАНУ, директор Інституту філософії ім. НАН України

Ярослав Яцків, академік НАНУ, президент МАУ

Наталія Яковенко, доктор історичних наук, професор, завідувачка катедри історії НаУКМА,

Станіслав Кульчицький, доктор історичних наук, заступник директора Інституту історії України НАН України,

Олександер Майборода, доктор історичних наук, завідувач відділу етнополітології Інституту політичних і етнонаціональних досліджень НАН України,

Юрій Шаповал, доктор історичних наук, керівник Центру історичної політології Інституту політичних і етнонаціональних досліджень НАН України.

1лютого 2006 р.

Заяву підтримали:

Марк фон Гаґен – проф. Колюмбійського університету, Ню-Йорк

Наталія Пилип'юк – проф. Альбертського університету, Едмонтон, Канада

Олександер Бураковський – письменник, Кліфтон, Ню-Джерзі

Мирослава Т. Знаєнко – проф. Ратґерського університету, голова Американської Асоціяції Україністів, Ню-Джерзі

Юрій Добчанський – Бібліотека Конгресу США, Вашінгтон, Д.К.

Галина Кошарська – проф. Маквері-університету, Австралія

Олександер Мотиль, проф. Ратґерського університету, Ню-Джерзі

Від Наукового Товариства ім. Шевченка в Ню-Йорку:

Лариса Онишкевич, Орест Попович, Василь Махно, Василь Лопух, Юрій Слюсарчук, Тетяна Кейс, Микола Галів , Ася Гумецька, Святослав Трофименко, Марта Трофименко, Марта Тарнавська, Володимир Василакі.

Михайло Найдан –проф. Пенсильванського стейтового університету, Стейт Коледж, Па.

Тарас Гунчак – проф.-емерит Ратґерського університету, Ню-Джерзі

д-р Володимир Мезенцев – Торонтський університет, Канада

Юрій Шевчук – проф. Колюмбійського університету, Ню-Йорк

(Закінчення на стор. 10)

Заяву підтримали:

(Закінчення зі стор. 9)

Стефан Качарай – президент Українського Народного Союзу Ню-Джерзі

Петро Потічний – проф. МекМестер-університету, Гамільтон, Канада

Світлана Кобець – Торонтський університет, Канада

Юрій Тарнавський – письменник, Вайт Плейнз, Н. Й.

Віра Андрушків – директор Програми партнерства громад Фундації „Україна – США", Вашінгтон, Д.К.

Андрій Горняткевич – професор-емерит Альбертського університету, Едмонтон, Канада

Зенон В. Василів – проф. голова факультету історії Ітака-коледжу, Ітака, Ню-Йорк

Ярослав Грицак – проф. Львівського Національного університету ім. І. Франка, сенатор, Українського Католицького університету, Львів

Наталія Апонюк – проф. Манітобського університету Вініпеґ, Канада

Андрея Ґразіозі – проф. університету ді Наполі Федеріко II, Італія

Джованна Сєдіна – проф. університету Верони, Італія

д-р Тарас Закидальський – редактор „Журналу українських студій", Канада

Тит Геврик – архітект-емерит Пенсильванського університету, Філядельфія, Па.

Марта Дичок – проф. університету Західнього Онтаріо, Канада

Ольга Андрієвська – проф. Трент-університету, Пітерборо, Канада

Микола Рябчук – запрошений викладач Колюмбійського університету, Ню-Йорк

д-р Ксеня Кебузинська – бібліограф Інституту українських студій Гарвардського університету, Кембрідж, Масс.

д-р Натан Меїр – лектор університету Савтгемптону, Савтгемптон, Великобританія

Тарас Кознарський – проф. Торонтського університету, Канада

Люба Шмиґоль – Торонтський університет, Канада

Андрій Кравчук – ректор університету Судбурі, Канада

Руслан Саламатін – Національна Академія Наук України, Київ

Юрій Микитенко – заступник головного редактора журналу „Всесвіт", Київ

Мирослава Керик –аспірант Польської Академії Наук, Варшава

Леонід Зашкільняк – проф. Львівського Національного університету ім. І. Франка, Львів

Наталія Лазар – Чернівецький Національний університет

Віталій Пономарьов – філософ, Київ

Оля Гнатюк – Польська Академія Наук, Варшава

Рорі Фінін –аспірант, Колюмбійського університету, Ню-Йорк

За Крайову Екзекутиву Українського Конгресового Комітету Америки:

Михайло Савків – президент
Марійка Дупляк – екзекутивний секретар, Ню-Йорк

Дирекція і наукові співробітники КІУС-у:

Зенон Когут, Богдан Клід, Франк Сисин, проф. Сергій Плохій, проф. Дейвид Марплз, Роман Сенькусь, Мирослав Юркевич, Марко Стех, Ярослав Балан, Андрій Макух, Анна Біско, Мирослав Маринович, Канада

Орест Дейчаківський – Вашінгтон, Д. К.

Вадим Менжулін – Національного університету „Києво-Могилянська академія", Київ

Орест Мартинович – Канадський Інститут Українських Студій (КІУС), Альбертський університет, Едмонтон, Канада

Петро Дідула – редактор журналу „Патріярхат", Львів

Іван Дивний – Національна Академія Наук України, Київ

Тетяна Боряк – стипендистка Фулбрайта Національний університет ім. Т. Шевченка, Київ

Ігор Стебельський – професор-емерит Віндзорського університету, Канада

Іван Яворський – проф. Ватерлуського університету, Канада

Екзекутивний комітет Українського наукового інституту Гарвардського університету:

проф. Майкл С. Флаєр, проф. Григорій Грабович, проф. Роман Шпорлюк, Любомир Гайда, Тиміш Головінський, Кембридж, Мас.

Оксана Пахльовська – проф. Римського університету „Ла Сап'єнца", Італія

Роман Сербин – проф. університету Квебеку, Монреал, Канада

Олена Джеджора – проф. Українського Католицького університету, Львів

Федір Самойлов – доц. Одеського університету ім. Мечнікова

Поліна Барвінська – доц. Одеського університету ім. Мечнікова

Мирослав Шкандрій, Вініпеґ, Канада

Лідія Стефанівська – Польська Академія Наук, Варшава

Ростислав Мельників – письменник, журналіст, Київ

Ярослав Білінський – професор-емерит Делеварського університету, Нюарк, Дел.

Юрій Макаров – журналіст, Київ

Сергій Таращук – голова Національного екологічного центру України, Київ

Анатолій Тихолаз – проф. Прешовського університету, Польща

Юрій Покальчук –віце-президент Асоціяції українських письменників, Київ

Андрій Ластовецький – віце-президент Українсько-Американської Координаційної Ради, Ню-Йорк

Андрій Мокроусов – журнал „Критика", Київ

Олена Зінькевич – проф. Національної Музичної академії ім. П. І. Чайковського, Київ

Леонард Ванґ – проф. Ратгерський університет, Ню-Джерзі

Марі Колінз – проф. Ратгерський університет, Ню-Джерзі

Аскольд Лозинський – президент Світового Конгресу Українців, Ню-Йорк

Лариса Кий – проф. університету Рован, Ґласборо, Ню-Джерзі

Володимир Іваськів, Бібліотека Конгресу США, Вашінгтон, Д. К.

Євген Стахів –голова Товариства українсько-єврейських зв'язків, Ню-Йорк

Ігор Ґавдяк –президент Українсько-американської Координаційної Ради, Вашінгтон, Д. К.

Андреас Каплер – проф. Віденського університету, Австрія

Віталій Чернецький – Гарвардський університет, Кембридж, Масс.

Джед Санден –директор, Видавничого дому „KP Publications", Київ

Підписи на підтримку цієї заяви редакція „Свободи" одержала через електронну пошту протягом 72 годин після отримання тексту від науковців з України. Подаємо підписи в порядку надходження. Заздалегідь вибачаємося, якщо трапиться хибне написання прізвищ чи інша неточна інформація. Також сподіваємося на порозуміння з приводу того, що поряд з прізвищами не подано всіх титулів і наукових ступенів – це спричинено браком місця в газеті. І ще хочемо підкреслити, що цей список – не остаточний і до нього наші читачі можуть додавати все нові прізвища.

Всі додаткові підписи на підтримку заяви можна висилати на адреси: pidtrymka@att.net і mokrousov@krytyka.kiev.ua, або факсом: 973.644.9510 - увага - підтримка.

АГРУ і „Зелений світ" України

НЮАРК, Н. Дж. – В 1988 році ми брали участь у поході за мир в Україні. Похід йшов від Одеси до Києва. Учасників було 500 осіб – 250 американців і 250 громадян СССР. Це була доба „гласности і перестройки", і М. Ґорбачов хотів заімпонувати світові, який він „демократ", як дбає за права людини, охорону природи і за мир. Президент Дж. Буш (старший) підтримував його і намагався сприяти. Ось так почався проєкт походів за мир, які відбулися в Росії, на Закарпатті і в центральній Україні. Це була, до певної міри „показуха", яку деякі політики критикували. Підставою походів за мир було відкрити СССР американцям. І так сталося.

Для мене і мого співучасника В. Кичуна це була нагода зустріти українців – дисидентів і активістів Української Гельсінкської Групи та „Зеленого світу". В Черкасах ми зустріли головного редактора Черкаської телерадіокомпанії Лева Хмельковського і його дружину Лесю. Він зробив кілька інтерв'ю з нами і передав по радіо. З членами Української Гельсінкської Групи я зробила відеоінтерв'ю, яке, повернувшись до США, показувала на зібраннях українців, а також в уряді США.

Святослав Дудко, член „Зеленого світу", поінформував нас про існування цієї організації, її працю в Україні з захисту природи, з закриття Чорнобильської АЕС. Співпраця організації „Американці в обороні людських прав в Україні (АГРУ)" і „Зеленим світом" зав'язалася і розрослася.

Представники „Зеленого світу" Юрій Міщенко, Анатолій Панов, Андрій Демиденко, Наталія Преображенська приїздили на запрошення АГРУ до США, зустрілися з „зеленими" в США, членами уряду і Конґресу США і шукали підтримки у справі порятунку природи України. Щоб уможливити цю співпрацю АГРУ фінансувала проєкт і також частинно „NED – National Endowment for Democra-cy" давали на це гроші.

В 1991 році, на п'яту річницю Чорнобильської катастрофи, відбулися конференції, симпозіюми і демонстрації у США і Україні, в яких брали участь члени „Зеленого світу" і АГРУ.

Д-р Анатолій Панов згадує ці часи у своєму листі: „Я був нещодавно запрошений на 15-річчя Партії зелених України, як почесний член партії, який брав участь у її створенні. Пригадую, як восени 1990 року ми у „Зеленому світі" вважали, що настав час зробити політичне крило – партію зелених, як складову „зеленого руху" в Україні. „Зелений світ" був тоді потужною масовою організацією, з якою рахувалися і в уряді, і в Верховній Раді, і в різних керівних ланках України.

У готелі „Турист" 30 жовтня 1990 року ми зібрали установчий з'їзд, який вели по черзі А. Панов, Ю. Міщенко, А. Демиденко. На з'їзді ми багато сперечалися щодо партійного статуту, стану та складу керівництва партією. Ми хотіли бути найдемократичнішими у світі. І так вийшло, що ми обрали провідника партії Ю. Щербака та 9 реґіональних співголів. При цьому партійні організації на теренах України, у всіх областях та районах ми назвали клюбами партії. На жаль, клюбна партійна система проіснувала недовго, а система співголів протрималася більше – п'ять років. Після цього надовго укріпився головою партії Віталій Кононов, якого я колись рекомендував до Київської ради від „Зеленого світу", і він тоді виявив політичний хист – спочатку як керівник фракції зелених у Київській міській раді, а потім як непоганий політичний діяч, який довів партію до Верховної Ради.

Юрій Щербак зробив урядову кар'єру, – став спочатку міністром, потім послом у Ізраїлі, Канаді, США. Тепер він не має жодних справ ні з „Зеленим світом", ні з Партією зелених. „Зелений світ" потихеньку почав занепадати. Зараз його майже немає. А партія існує і має непоганий авторитет в Европі. У кожній області України є свої організації, багато молодих партійних активістів. Тобто „зелену справу" вони продовжують, і це мені подобається. Вони надіються і цього разу потрапити до Верховної Ради. Сподіваюся, що у них вийде".

Божена Ольшанівська

Д-р Анатолій Панов (в центрі) з членами „Зеленого світу"

Різдвяний базар 30-го відділу СУА

Під час Різдвяного базару

ЙОНКЕРС, Н. Й. – 30-й відділ СУА був заснований в 1987 році. Починаючи з 2002 року, головою відділу є Ольга Рудик. Відділ опікується світличкою - передшкіллям для українських дітей віком 3-4 роки, які мають заняття кожної суботи при церкві св. Михаїла в Йонкерсі. Зараз у світличці навчається 12 дітей, які вивчають українські пісні та віршики, кожного року беруть участь у шкільних святах. Відділ спонзорує коляди на Різдвяні свята, виставки українських писанок перед Великоднем.

Одним з таких заходів був святковий Різдвяний базар, влаштований 11 грудня 2005 року в залі при церкві св.Миколая. На цей базар були подані для виставки-продажу твори мистців Михайла Барабаша, Ольги Басараб-Колодій, Марії та Мирона Бокалів, Дарії Ганушевської, Едварда Козака, Ярослава Козака. Особливою популярністю користувалися картини Михайла Барабаша. Він виріс в оточенні краси українського села та мальовничих українських краєвидів, що яскраво відображено в його творах. Оздобою базару були графіка, вироби з дерева, трипільська та гуцульська кераміка, гердани, українська музика та художні фільми. Завдяки подібним заходам, ми збираємо кошти на благодійні цілі: наш відділ утримує бабусю в Україні та двох студентів-стипендіятів, допомагає сиротам.

Людмила Ланцута-Дейвіс

Організаторки Різдвяного базару в Йонкерсі

Фестиваль „Колядуємо Україні"

ЧИКАҐО. – Щороку в січневу неділю в катедрі св. о. Миколая, починаючи від січня 1991 року, проводиться фестиваль-концерт „Колядуємо Україні", в якому беруть участь україномовні церкви, школи, молодіжні організації. Цього року такий концерт відбувся 29 січня. Вела програму Ліда Ткачук. Ми дізналися, що гроші від минулорічної акції „Колядуємо Україні" було використано на медичну допомогу українській дітворі і та допомога – 10 000 долярів, дійшла мети через надійні руки нашої землячки і дружини Президента Віктора Ющенка. Дуже бракувало хорів церкви св. Володимира, дитячого хору школи св. о. Миколая, наших сталих учасників – молодіжних хорів церков баптистської та євангельської, що завжди так урізноманітнювали клясичну програму. На превеликий жаль, вперше за всі роки відсутнім був владика Інокентій Лотоцький, який занедужав, тож від катедри вітав о. ректор Богдан Налисник, а від України – консул Олег Шевченко. Розпочали молитвою „Бог предвічний".

Розпочався концерт виступом пластової малечі під проводом Олени Попович. Найкращі професійні сили, зібрані в хор „Сурма" під орудою Зеноїда Модрицького, передали естафету чоловічому квартетові „Жайвір", що співає вже ряд років, щоразу оновлюючи свій склад, крім незмінного керівника Володимира Дуди.

Зворушливо прозвучала колядка Барвінського „Що то за предиво" у виконанні сопрано Мирослави Куки на тлі квартету. Піднесено лунав хор „Благовість" (диригент Олена Новик). В перерві відбувся збір добровільних пожертв.

Першими по перерві вийшли хор церкви св. Андрія під проводом Тараса Руденка, катедральний хор „Славута" виніс на суд виступ під керівництвом нового диригента Володимира Дуди і соліста Анатолія Руденка.

Завершив програму хор СУМу (диригент Володимир Попович). На завершення він виконав чудовий віночок з колядок.

Віра Журавська

УКРАЇНА І СВІТ

ДО 20-РІЧЧЯ ЧОРНОБИЛЬСЬКОЇ КАТАСТРОФИ

Провина персоналу ЧАЕС у катастрофі реактора є мітом

У квітні нинішнього року виповниться 20 років аварії на Чорнобильській АЕС, яка стала екологічною катастрофою світового маштабу і пересторогою для людства щодо правильного використання новітніх технологій. До цієї дати „Свобода" відкриває нову рубрику, у якій вміщуватиме матеріяли, пов'язані з чорнобильським лихом.

КИЇВ. – 2 лютого відбулась презентація книги Миколи Карпана „Чорнобиль. Помста мирного атому", написаної за результатами багаторічних досліджень автора. Провина персоналу Чорнобильської АЕС у катастрофі на четвертому бльоці, яка сталася 26 квітня 1986 р., це – один з чорнобильських мітів, заявив Микола Карпан під час презентації. З Чорнобилем пов'язані також міти про безпеку реакторів чорнобильського типу, про справедливість суду над керівниками ЧАЕС, про причини вибуху реактора. Розвінчанню кожного з цих мітів присвячено окремі розділи нової книги.

М. Карпан – інженер-фізик, працював на ядерних об'єктах оборонного призначення у Сибіру, на Чорнобильській АЕС (до аварії – у відділі ядерної безпеки, після – заступником головного інженера з науки та ядерної безпеки), заступником директора науково-технічного центру при Держатоменергонагляді СССР, експертом у парляментській Комісії з питань Чорнобильської катастрофи. У перші години після вибуху реактора на ЧАЕС був ініціятором і безпосереднім виконавцем розвідки стану зруйнованого енергобльоку, яка була вкрай необхідна для прийняття рішень щодо ліквідації наслідків вибуху і прогнозування розвитку аварійної ситуації. Після вибуху четвертого реактора, у зв'язку з участю в переведенні інших трьох реакторів у ядерно-небезпечний стан, разом з колегами до 4 травня 1986 року жив у місті Прип'ять, яке розташоване за два км від ЧАЕС (оперативний персонал станції було вивезено з міста 29 квітня, а населення евакуювали 27 квітня).

За книгою М. Карпана, справжні причини і винуватці Чорнобильської катастрофи були відомі вже у липні 1986 року. У своїй книзі він подає протокол засідання Політичного бюра Центрального комітету Комуністичної партії Совєтського Союзу від 3 липня 1986 року з грифом „цілком таємно", з якого видно, що учасники засідання під головуванням на той час Генерального секретаря ЦК КПСС Михайла Горбачова за результатами детального обговорення з науковцями та урядовцями визнали, що основною причиною катастрофи стали недоліки реактора, зокрема його здатність до „розгону", що, за словами тодішнього керівника Академії наук СССР О. Александрова, „є помилкою наукового керівника і головного конструктора реактора". Учасники засідання також зазначали, що оператори не були поінформовані про усі випадки, коли така властивість реактора може проявитися.

На засіданні йшлося, що реактор не відповідав сучасним вимогам безпеки, його система аварійного захисту виявилася „невдалою", а „безпеку реактора має забезпечувати фізика, а не організаційні заходи".

За словами М. Горбачова, „у промисловість було передано недороблений реактор", водночас, мало місце „необгрунтоване припинення теоретичних досліджень щодо безпеки реактора". Тодішній прем'єр-міністер СССР Микола Рижков сказав на засіданні, що „аварія стала неминучим наслідком недоліків загальної політики держави в управлінні атомною енергетикою".

Незважаючи не такі висновки, 20 липня 1986 року було поширене повідомлення від Політбюро ЦК КПСС, в якому вся вина за вибух реактора покладалася на персонал ЧАЕС, який звинуватили у порушеннях правил експлуатації реактора.

Персонал ЧАЕС досі відчуває на собі тиск несправедливого звинувачення. У 1986 році оператори мали в управлінні реактор без необхідних технічних засобів контролі, оскільки його розробники не забезпечили операторів навіть приладом для контролі запасу реактивности – параметру, який тепер вважається чи не найважливішим для безпеки.

Досі існують і поширюються й інші міти, пов'язані з використанням атомної енергії, яким присвячено інші розділи книги, зокрема про сьогоднішній начебто благополучний стан справ у Чорнобилі і в атомній енергетиці в цілому.

Загалом у книзі обсягом 570 сторінок представлено історію розвитку атомної науки і техніки від створення атомної бомби до трагічних наслідків Чорнобиля. На основі нових фактів автор дає нові пояснення щодо того, хто насправді і з яких причин ініціював розробку ядерної зброї, ставить питання про моральну відповідальність за перетворення атомної бомби на „бомбу, що виробляє електрику".

Автор наводить дані про надзвичайну шкоду, якої завдають усьому живому атомні технології. У книзі не у найкращих фарбах представлена діяльність МАГАТЕ.

УНІАН

Оптимізм Бориса Тарасюка: до Европи – без віз

КИЇВ. – 24-25 січня в Міністерстві закордонних справ України завершилося друге коло переговорів з делегацією Еврокомісії щодо проєкту Угоди між Україною та Евросоюзом про спрощення візового режиму. Його результати в інтерв'ю газеті „Дєло" прокоментував 30 січня міністер закордонних справ України Б.Тарасюк. Він висловив задоволення результатами переговорного процесу. Головний результат полягає у тому, що ЕС погодився на безвізовий режим з ЕС для громадян України. Безперечно, безвізовий режим – це питання неблизької перспективи. Але це – спільна довготермінова мета.

Україна вже зробила перший крок, скасувавши у травні 2005 року візовий режим для громадян ЕС, США, Японії, Швайцарії.

Під час січневих переговорів делегації продовжили постатейне опрацювання проєкту угоди. Українська сторона виходила на переговори з низкою пропозицій, частина з яких отримала схвалення з боку ЕС.

Зокрема ЕС погодився включити до категорії осіб, які отримуватимуть 5-річні багаторазові візи, журналістів, підприємців, а також батьків громадян України, які мають дозвіл на перебування в державах-членах ЕС. Цей перелік Україна хоче продовжити діячами науки, культури, студентами, спортсменами, пенсіонерами тощо.

Міністерство звернулися з проханням поліпшити працю консульських установ держав-членів ЕС для зменшення черг та коректного ставлення до заявників. 25 січня глава делеґації Жан-Луїз де Брауер запевнив, що дипломатичним представництвам держав-членів Евросоюзу буде дано чіткі рекомендації про вирішення візових питань виключно консульськими посадовими особами, з уникненням можливости прийняття рішень найманим місцевим персоналом. Вдалося включити до тексту декларацію ЕС, якою закріплюється зобов'язання консула повідомляти причину відмови в оформленні візи, а також окрему декларацію щодо забезпечення прозорости та доступности візових процедур для заявників.

Таким чином український громадянин, звертаючись до консульства країни ЕС з проханням про візу, буде більш захищеним.

Також українська сторона зайняла принципову позицію щодо скасування зборів для громадян України за оформлення одноразових та транзитних віз. Над цими важливими для громадян України положеннями угоди наразі делегації працюють, вони будуть винесені на третє коло переговорів, яке заплановане на першу декаду березня.

1 липня 2005 року було прийнято рішення про скасування візових вимог для громадян США.

Україна і Сполучені Штати домовилися про те, що існуючий максимальний термін дії багаторазової візи (5 років) буде переглянутий з метою можливого продовження у майбутньому цього терміну до 10 років для відповідних категорій заявників, які відповідають певним критеріям.

Водночас робляться інші кроки щодо лібералізації в питаннях оформлення та видання пашпортів для виїзду за кордон. Громадяни України, які звернулися з проханням про оформлення нового пашпорта, зможуть залишити в користуванні старий пашпорт, якщо в ньому проставлена дійсна віза (наприклад, віза США), або дозвіл на проживання.

„Ми також впровадили автоматизований облік даних втрачених пашпортів. Ця база даних може бути використана правоохоронними органами, в тому числі Інтерполом. Вживаються заходи, аби посилити протидію незаконній діяльності посередницьких структур, які перетворили процес отримання віз громадянами України у справу наживи", – сказав міністер.

31 січня, виступаючи на засіданні Комітету ПАРЕ у справах України, Б. Тарасюк підтвердив, що впровадження безвізового режиму для відвідувань українцями Европи залишається пріоритетним завданням міністерства поряд з збереженням проевропейської орієнтації України і укладенням договору з ЕС про зону вільної торгівлі.

За повідомленнями Посольства України в США

4 лютого телеканал „Европейські новини" передав інтерв'ю з Борисом Тарасюком про зовніш-ню політику України, але міністер чомусь говорив ...російською мовою. Можливо, Альбіна Лир, яка вела інтерв'ю, не знає україн-ської, то на такий випадок варто було запросити перекладача, не порушуючи закону про державну мову.

Відкриття „Року Івана Франка"
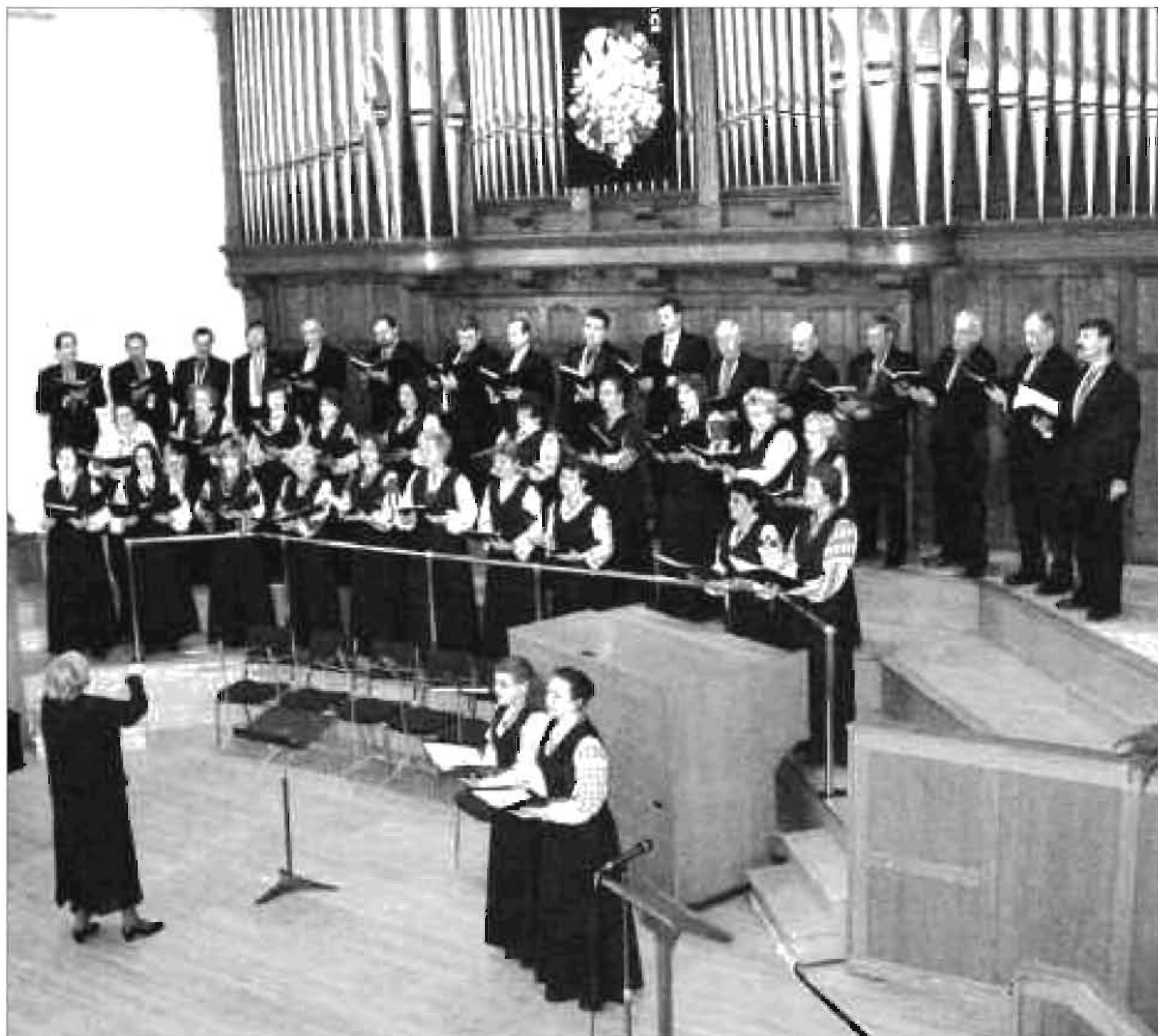
КИЇВ. – 1 лютого київською прем'єрою опери Мирослава Скорика „Мойсей" розпочався в Україні „Рік Івана Франка". Опера створена за однойменною поемою письменника до 100-річчя Львівського оперного театру імені Соломії Крушельницької і до 400-ліття оперного жанру.

У Львові оперу поставив польський режисер Збігнєв Хшановський. Меценатом постановки став нині покійний Святіший Отець Іван Павло II. Прем'єра „Мойсея" відбулася на честь візити Івана Павла II в Україну. Перебуваючи у Львові, він благословив спектакль і вручив композиторові та виконавцям пам'ятні знаки. Далі „Мойсей" вирушив на Міжнародний оперний фестиваль у польське місто Бидгощ, а також на сцену варшавського Народного театру опери та балету, де публіка стоячи вітала спектакль. Постановку „Мойсея" в Національній опері України здійснили режисер Анатолій Солов'яненко, художниця Марія Левицька, диригенти Іван Гамкало і сам композитор, який теж став за диригентський пульт.

Леся Олійник
Радіо „Свобода"

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Концерт українських коляд в Едмонтоні

Хор „Дніпро”

ЕДМОНТОН. – Після п'ятирічної перерви Українське музичне товариство Альберти знову організувало концерт коляд і щедрівок, вже 27-ий раз. Імпреза відбулася в неділю, 22 січня, в церкві МекДугал Юнайтед. Концерт відкрила голова товариства Люба Бойко-Бел. Програму вела Марія Можиловська, котра переплітала виступи хорів віршами й віншуваннями.

Концерт почався спільною колядою „Бог Предвічний“. Потім співали хор „Дніпро” (диригенти Марія Дитиняк і Мирослава Загарія), сольо – Іван Зінчук, Наталя Онищук, Уляна Канівець, Лариса Подільська, Сузанна Романюк і Любомир Пастушенко, хор української програми школи св. Матея (диригент Лілея Волянська, асистенти Наталя Онищук і Маркіяна Якимець), хор при церкві св. Василія Великого (диригент Єлисавета Лісова-Андерсон), чоловічий квартет „Ре мінор” (Маркіян Ґовда, Микола Білаш, Олесь Лазурко, Орест Ґрох), молодіжна оркестра „Чайка” при Організації Українок Канади (диригент Людвик Маріянич), хор „Верховина”, Український чоловічий хор Едмонтону (диригент Гриць Малюжинський).

Після короткої перерви виступили хор католицької катедри св. Йосафата (диригент Меланія Туржон), хор „Schola Cantorum“ (диригент Борис Дерів), жіночий квартет „Херувими” (Андрея Лідер, Меланія Туржон, Петруся Тачинська, Катруся Тачинська) , молодіжний хор при церкві св. Миколая (диригент Джойс Хруник-Рудяк), хор парафії св. Юрія Переможця (диригент Ірина Тарнавська). Сольо співали також Одеса Атвуд, Наталя Онищук, Іван Гук, Богдан Тарасенко і Шерон Тарнавська. На кінець Люба Бойко-Бел подякувала виконавцям і гостям за участь. Спільна коляда „Во Вифлеємі” закінчила концерт. Відгук на відновлений концерт і спів хористів був позитивним. Коляда – це наша спільна і прадавня традиція.

Галя Котович

НОВІ ВИДАННЯ

Спогади про юних „остарбайтерів“

Восени минулого року у Львові, за ухвалою вченої ради Львівської наукової Бібліотеки ім. В.Стефаника Національної Академії Наук України, вийшла книжка спогадів Анни Кульчицької „Юні українські остарбайтери з Галичини“. Авторка – відома в діяспорі і Україні чикаґська народна майстриня і дослідниця старовинної української вишивки, Почесний член Національної Спілки народних майстрів України.

Вже у вступі упорядник і редактор книжки, письменник Валерій М.Трипачук, пише: „На основі пережитого, зі залученням промовистих свідчень колишніх „остарбайтерів“, авторка розповідає про поневіряння тринадцяти- і п'ятнадцятилітніх бранок і бранців з Підкарпаття („неповнолітніх рабів XX століття") в часи Другої світової війни.У книжці порушено болючу, задавлену проблему: багатьох колишніх юних „остарбайтерів“ після війни доля розкидала по світу. Однак їхній правовий статус в переважній більшості країн, де нині вони проживають, досі так і не визначений".

Тема книжки давно мені знайома, бо, знаючи щонайменше тридцять років Анну Кульчицьку, я часто чула її сумні розповіді про ті гіркі роки її вкраденої і забраної в німецьке рабство юности. Весь цей час вона терпеливо чекала, що, може, хтось з істориків поцікавиться темою насильно вивезених з України двох мільйонів юначок і юнаків. Не дочекавшись, Анна Кульчицька на схилі літ береться за перо і немов сповідається: „Пишу свої спомини з Другої світової війни з дуже великим запізненням. Пишу тому, що не дають вони мені спокою. Ятрять душу. Знову й знову переживаю в думках ті тяжкі дні і роки. Може, як викладу їх на папері, стане мені легше. Пишу тому, бо мало написано про це. І хай то буде не тільки моя сповідь, а скорше посвята страдницькій долі багатотисячної сільської молоді…Гадаю, що молодь ця вартує того, щоб її згадати в історії України".

Анна Кіт-Кульчицька народилася 16 серпня 1926 року в малому селі на Бойківщині, Дністрику-Головецькому, що розкинене по мальовничих схилах Карпат в Турківському повіті, в родині маєтного господаря Якова. Сьогодні це село належить до Старосамбірського району Львівської області. В дуже ранньому віці осиротила її рідна мама. Батько одружився вдруге. А тут і війна, німецька окупація, вже від 1942 року нацистська Німеччина розпочала полювання на молодих людей по всій Україні. Транспортувала їх товаровими вагонами до Німеччини. І її, 16-літню дівчину, разом з набагато молодшими хлопцями і дівчатами з рідного села, німці насильно забрали в неволю, де каралась аж до закінчення Другої світової війни. Щоб знову побачити Україну і рідний дім довелось їй довго чекати аж 30 років.

Анна Кульчицька в молодому віці

Переживши тяжкі фізичні і душевні страждання, А. Кульчицька спростовує розповсюджувану німцями думку, нібито та молодь була ні до нічого не придатна. Насправді юні українці були дуже здібні до будь-якої праці, швидко її вивчали та сумлінно виконували. Також ця молодь була фізично і психічно здорова, мала вроджену інтелігенцію і нахил до науки. А те, що часто не вміла читати і писати, – це була вина уряду, бо про це він не дбав.

Ця книжка знайомить читачів ще з однією сторінкою нашої історії. І на мою думку, вона варта багатотисячного тиражу. Мені також здається, що варто знайти когось серед українських кінематографів, щоб задокументувати на екрані оцю трагічну сторінку поневірянь української сільської молоді. Тим більше, що дотепер ще живуть люди, які пережили це пекло. Їх також багато живе в нашій таки українській околиці Чикаго.

В кінці книжки авторка розповідає, як відразу після закінчення війни йшли вони і їхали до таборів Ді-Пі (переміщених осіб), де з плачем і риданням читали українські написи, і де їх щиро, як рідних, вітали їхні земляки, політичні біженці з України. Сьогодні багато із них проживають в різних штатах Америки, доробилися значного майна та виховали своїх дітей патріотами.

З огляду на зацікавлення книжкою, Анна Кульчицька готує до друку друге доповнене видання спогадів.

Олександра Мудра.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СЕРЕДА, 22 ЛЮТОГО 2006 р.

Клівленд, Огайо. Управа 240 Відділу УНС ім. Євгена Коновальця повідомляє членів, що Загальні збори відділу відбудуться о год. 3-й пополудні в приміщенні мгр. В. Ліщинецького при 5907 Стейт Рд, Парма, Огайо. В програмі Загальних зборів буде також вибір делегатів Відділу на 36-ту Звичайну Конвенцію УНС.

За управу 240 Відділу УНС
Євген Бачинський

Гості з Києва – ансамбль „Українські барви“

Вокально-інструментальний ансамбль „Українські барви“

НЮАРК, Н. Дж. – У залі Церкви св. Івана Хрестителя 3 лютого відбувся концерт вокально-інструментального ансамблю „Українські барви“ з Києва. Солістка Оксана Стебельська разом з Романом Кукою, Святославом Кондратевим, Володимиром Годлевським представили програму „Від Різдва до Різдва“, у якій прозвучали колядки і щедрівки, зокрема на музику М. Леонтовича, В. Барвінського, І. Яциневича та народну, твори І. Баха, М. Скорика, Б. Веселевського, численні народні пісні і коломийки. Линули звуки скрипок (віртуозні скрипалі Оксана Стебельська і Святослав Кондратів, який грав також на банджо), баяна, кларнета, сопілки, бубна, дзвіночків, зозулі, телинки та інших інструментів. Програма була побудована у формі святкового віншування, з численними деклямаціями.

Групу запросив до Нюарку Комітет допомоги Україні „Приятелі Руху“, який очолює Роман Ричок. Глядачі були захоплені концертом і охоче купували компакт-диски ансамблю, який він має вже п'ять, відповідно до здійснених програм.

„Українські барви“ народилися в 1999 році у Києві за сприяння Фундації родини Чопівських з Вашінгтону. За цей час він виступав на численних імпрезах у Франції, Польщі, Сербії і Чорногорії, інших країнах, брав участь в „Євробаченні“, концертував в багатьох містах України. У США „Українські барви“ здійснили п'ять концертних подорожей і виступали в ООН, Посольстві України, у 14 штатах, були учасниками ряду університетських програм. Цікаво, що ансамбль є приватною структурою (керівник проєкту Оксана Стебельська), що є певною новиною для України, де донедавна усі ансамблі були на державному утриманні (отже, і під контролею держави).

Левко Хмельковський

Роман Кука

Наступні виступи ансамблю „Українські барви“ відбудуться 11 лютого – в Нью-Гартфорді і Ютиці, Н. Й., – тел. (315) 292-8290); 12 лютого – в Рочестері, Н. Й.; 18 лютого – в Клівленді, Огайо – 5903 State Rd., Parma (о 7-ій веч.); 25 лютого – в Чикаго – в залі церкви свв. Володимира і Ольги (о 7-ій веч.).

Оксана Стебельська

„Україна під живим сонцем...“

Відколи постала незалежна Українська держава й американські українці стали туди їздити, як додому, і таки додому, без „як“, виник – чуєте, соціологи і психологи? – новий різновид заангажованости в сучасне українство. Ледве не в кожній громаді чи й громадці є люди, яких тут добре знають, але там, в Україні, знають ще краще – це ті особистості, котрі з незалежністю України відчули великий приплив нових творчих сил, дістали новий стимул до життя і громадської праці, почали мовби нову сторінку своєї біографії.

До таких українців належить і наш кергонксонець д-р Осип Мороз. Він щороку місяцями живе в Україні, їздить від заходу до сходу, по всіх містах, де діють вищі навчальні заклади, виступає перед студентами, вміє викликати їх на відвертість і сам з ними щирий і відвертий, хоч в його думках і поглядах є чимало гострої критики, а також гіркоти з того приводу, що його добрі поради чомусь не беруться до негайного здійснення.

Маючи великий досвід в ділянці економіки і фінансів, зокрема в менеджменті університетської освіти, д-р О. Мороз справедливо пов'язує майбутнє України, держави і нації, з освітою, з інтелектуалізацією всіх суспільних сфер, з впровадженням новітніх високоефективних технологій. Він вважає, що українці занадто задивлені в минуле, в часи „соняшників під вікном і глечиків на тині“, занадто неохоче приймають зміни, за інерцією сподіваються нового зверху, від влади, що вони об'єднується „проти чогось“, а треба це робити „за щось“, що все ще дається взнаки стара психологія „моя хата скраю“, а тим часом нас швидко обганяють і залишають позаду інші, сміливіші, енергійніші народи, навіть серед слов'ян – й усе це дуже непокоїть американського економіста. Тим більше, що його спостереження і висновки нерідко збігаються з даними авторитетних соціологічних досліджень. Не випадково д-ра О. Мороза як свого співавтора обрав відомий аналітик з Інституту соціології НАНУ д-р Юрій Саєнко. Удвох вони написали вже не одну наукову і науково-популярну статтю, спільними силами створили й цікаву монографію „Час інтелекту: сукупний український розум“ (Львів, „Панорама“, 2002 рік).

Певна річ, зустрічі й бесіди д-ра О. Мороза з українською молоддю, з інтелігенцією зовсім не зводяться до монологів американця, бо йому, бач, подобається повчати громадян молодої держави. Ні, це завжди діялоги – гострі, гарячі, досить обгрунтовані і тому повчальні для обох сторін.

Особливо радо зустрічають д-ра О. Мороза з його футурологічними лекціями на Закарпатті, де час мовби зупинився, заснув поміж горами, де в мові селян можна почути слова ще з доби Київської Русі, в цьому дивовижно самобутньому бойко-лемківсько-гуцульському краї. Проте й тут він має не лише уважних слухачів, але й гідних опонентів, думки яких не менш цікаві і важливі, ніж думки самого д-ра О. Мороза.

Як приклад такої запальної і небезпідставної контраргументації нижче вміщуємо відгук відомого українського поета-закарпатця, лавреата Шевченківської премії Петра Скунця на книжку д-ра О. Мороза „Думки, концепції, дії“, надрукований в закарпатській газеті „Трембіта“.

Петро Скунць – яскраве явище в українській літературі, одна з її численних зірок, котрі світять справді неповторним і водночас рівним, надійним світлом. За все своє творче життя (народився в 1942 році) поет не написав жодного рядка на догоду владі – догоджав, в руслі шевченківсько-франкової традиції, лише своєму сумлінню й Україні. Весь наклад його поеми „Розп'яття“, а було це ще в 70-их роках, влада пустила під ніж, як-но твір зійшов з друкарського верстата: мов у дзеркалі, система побачила саму себе в багатьох Скунцевих рядках. Хоч би й у цих:

***Зникли чола, зостались лоби,
на людей він не має злоби,
але як там шукати людей,
де штампуються цвяхи з людей?***

Це поезія мужности, поезія опору, поезія-виклик неправедному світові, який говорить, коли треба мовчати, і мовчить, коли треба говорити. З тієї ж забороненої в радянські часи поеми:

***За всіх відмовчати,
коли всі кричать,
За всіх прокричати,
коли всі мовчать...***

П. Часто

Отже, слово Петрові Скунцеві:

... Признатися, я не читаю ні домашніх, ні закордонних теоретиків розвитку України, як не читаю порад городникам, коли і що садити в залежності від того, повний чи молодий місяць, підходить чи не підходить ґрунт тій чи іншій рослині. У мене є своїх 6 соток далеченько від хати, тож навіть якщо використаю на цій ділянці всі досягнення аґронауки та астрологів, це буде тільки аматорством, все одно годуватися буду з ринку з його нахемізованими продуктами. На своєму городі я, звичайно, можу облагородити національний продукт України, але цього ніколи не досягнути в суспільстві, де завжди діють закони тимчасової вигоди, без огляду на віддалений результат. Отож і теоретики побудови держави Україна вирощують таку Україну, яка була б непоганою, коли б її вирощувати в теплиці. Та мені більше до вподоби Україна під живим сонцем, не процідженим крізь тепличне скло.

Отже, і книжку Осипа Мороза „Думки, концепції, дії" я прочитав лише тому, що автор, американський економіст і футуролог, – щирий друг Закарпаття. А ще – був радником Верховної Ради та Кабінету Міністрів України...

Проблеми України та їх бачення автором викладені окремими короткими тезами, кожну з яких можна сприймати чи не сприймати окремо.

Цілком погоджуюся, наприклад, з

(Закінчення на стор. 21)

„Україна...

(Закінчення зі стор. 20)

тим, що „національна ідея в Україні тепер набуває економічного характеру”. А водночас задумуюся: саме через свій економічний характтер вона перестає залишатися національною.

Автор зауважує: „Місто у нас було польське в Галичині, угорське – на Закарпатті, російське – на великій Україні. Тепер маємо своє міське населення і воно останнім часом дещо українізується”.

Це справедливо щодо Галичини та Закарпаття, де робітництво, що постало з селянства, так і не зденаціоналізувалось остаточно. А от в Україні, що була під Росією понад три століття, виникнув у містах такий сурогат нації, що тільки економічне чудо може надати цьому продуктові колоніялізму втрачених якостей, зокрема віри в свою державу. І тут нам Европа чи США не можуть стати ані прикладом, ані порадником. Бо наше місто далі поповнюється за рахунок села, котре ще зберегло духовну сутність, хоча вже й не виражену на повну силу. Тим часом у країнах закінчених цивілізацій такого поповнення нема, там і село давно ходить чи їздить не протоптаними самотужки стежками, а прокладеними трасами. І національний характер народів давно знівельовано.

„Український народ звик жити не спішно, – пише Осип Мороз. – Є літо, потім опадатиме листя – прийде осінь, настане зима – випаде сніг, а там знову тепло. Українець, як і американський індіянець, дитя природи. Для нього не мають особливого значення такі часові відрізки, як тиждень, день, година... Та й життя останніх десятиріч привчило стояти в черзі – за чим завгодно – абсолютно не відчуваючи часу”.

Тут, пане Морозе, Ви нас, мабуть, переплутали з циганами. Природне життя українця вимагало від нього жорстокої дисципліни. Вчасно не посієш, не збереш урожай, – тут тобі й кінець. Та й міського населення нині в Україні більше, ніж сільського. І саме селянин облагороджує пролетарську масу, а не навпаки. Той український селянин, що перетворював дику Канаду в хліборобську країну. Бо це „дитя природи”, що не втрачало відповідальности перед землею-годувальницею, так само з відповідальністю зводило дім, майструвало колесо до воза, творило Божий храм. Багато з цього, звичайно, втрачено, але не вписались ми в цивілізований світ не тому, що ми діти природи, а тому, що вивихнув нам життя комунізм, зароджений, до речі, в цивілізованій Европі.

У книжці багато думок, які сприймаються беззаперечно, і не менше таких, які спонукують до полеміки з автором. І це добре. А що добре, що Осип Мороз підтверджує свої погляди конкретними спостереженнями з нашого життя. Дивується, наприклад, що „представник ректорату може бути одночасно й завідуючим катедрою, діючим професором, Навіть може займатися бізнесом”. Все це є, але мене більше хвилює витікання наших інтелектуальних сил на Захід, де нібито свого інтелекту вистачає.

А Ви помітили, пане Морозе, що середньостатистичний українець інтелектуально стоїть набагато вище від середньостатистичного европейця чи американця? В першу чергу це стосується селянина.

Ви цитуєте Бернарда Шоу: „Мудрість не в тому, щоб пам'ятати про своє минуле, а в тому, щоб відповідально ставитися до свого майбутнього”. Бернард Шоу, безперечно, мудрий чоловік, але на цей раз його мудрість нам не підходить. Тільки в минулому ми знайдемо духовну опору для відродження України. Бо в нас – не народження нової нації, як то було в Америці, а відродження. І тому для нас залишаються актуальними слова іншого мудреця, здається, Максима Рильського: якщо ти вистрелиш у минуле з рогатки, майбутнє вистрелить у тебе з гармати.

Ще Ви наводите слова Чарльза Дарвіна, з якими згодиться мушу, хоч на схилі віку я це роблю без особливої радости: „Світ проґресує не тому, що вдається переконати старих людей, а тому, що вони просто помирають”.

Книжка писалася ще до помаранчевої революції в Україні. І от ми вже здобули вільне покоління, здатне створити нову, незалежну від колоніяльних рудиментів Україну. Хоч, за прогнозами, для цього мали змінитися щонайменше три покоління. Так що ми здатні здивувати світ не лише „дикими танцями”. Це не рецензія, а перше враження про книжку, що зачіпає проблеми, які насідають на мене все життя...

Насамкінець – такий абзац із книжки: „Ваша біда в тому, що ви були поганими марксистами, але занадто здібними ленінцями”.

Не були на рівні народу, а не окремих пролетарів ума, ані марксистами, ані ленінцями. Тому й не стали на захист Компартії навіть комуністи.

Тому й залишилися українцями у своїх кращих виявах. Тому й пішли ми на Майдан на голос крові. Не тої, що проливається, а тої, що нуртує в жилах. І з амфорного населення стали народом. Українським народом...

ТВОРЧІСТЬ НАШИХ ЧИТАЧІВ

Закоханий в рідний край

Олексій Мелещенко народився і виріс на Полтавщині, з молодих літ працював на цукроварні, служив у війську, став фахівцем з телекомунікації. Подаємо три його вірші з добірки, яку він надіслав до „Свободи”.

Синові

Чи знаєш ти, як дихає Земля?
Чи теплоту її ти відчуваєш?
Чи пам’ятаєш, як шумлять поля?
Чи для землі що-небудь
ти лишаєш?
Вона завжди піклується про всіх,
Як рідна мати, всіх нас зігріває
Для неї нагорода – праця, сміх
При людях ось таких вона
знов оживає.
Вона нестримна в щирості своїй,
І в доброті своїй не знає втоми
Тож подаруй і ти їй розум свій
Шануй її, як мати діток вдома.
Замислюйся і висновки роби
В житті важкої праці не цурайся,
Ти гідності людської не ганьби,
І легко на Землі прожити
не збирайся.

Сільська краса

З дитячих літ живу в полоні
Сільської рідної краси,
Де босі ноги і долоні
Торкалися ранкової роси.
Голодні ми були і босі,
В труді – дорослі і малі.
А я вклоняюся і досі
Мов нареченій – тій землі,
Що зігрівала серце й душу
Зимою, літом, навесні.
Їй все життя вклонятись мушу
За українськії пісні,
За весняних садків цвітіння,
За їх красу і щедрість їх,
За працьовите покоління,
І за політ думок моїх,
За теплоту душі людської,
За людяність простих людей,
За ласку вчительки сільської,
За світлий і святковий день.

Очі – криниці

Я вдячний безмежно
За очі-криниці,
Що з них я напився
Живої водиці.
Що в них – моя сила,
І в них моя воля.
Що ти – моя мила,
Що ти – моя доля.
Хай світяться сонцем
Твої оченята –
То світ у віконце,
То затишок в хаті.
Хай посмішка сяє
І в будні, і в свята.
Мене обіймає,
Мов ніжная м’ята.
Хай рученьки ніжно
Торкнуть полохливо
І я, хоч запізно,
буду щасливий.

Мамина яблунька

Рясними яблунька плодами
Пишається в моїм саду.
То яблунька моєї мами –
До неї на розраду йду.
Її матуся посадила,
І доглядала, й берегла.
З криниці воду їй носила,
Щоб виросла і зацвіла.
І виросла вона, нівроку,
Рясні приносить врожаї.
Духмяні і червонобокі
Прегарні яблука її.
Їм сонце шле свої цілунки,
Пала рум’янець, як вогонь.
Ті яблука, як подарунки
Із щедрих маминих долонь.

Лідія Тернівська,
Івано-Франківськ

Весняний вітерець стукоче в шибку

Незгасимість

Торкнулась серця щира наша мова
Джерельно-срібна,
як гірська ріка.
Слова палкі, глибинно-веселкові,
В них незрівнянна,
незбагненна чистота.
А ще – нев’янучий вінок кохання,
Дорогоцінність в давності вина.
З’явився ти,
прийшов і у моє чекання,
Де з самотою в парі
я колись була.
Весняний вітерець
стукоче в шибку,
Його легенький дотик
чується в ночі.
Впущу у серце, відчиню кватирку,
Багаттям стану, полум’ям свічі.
Яскравість почувань
крізь темінь неозору
Ще більш ясніє променем добра.
Обом нам долю простелила
рідна мова,
Зціляє вона й досі спрагнені вуста.

Стою на правім березі Дніпра

Стою на правім березі Дніпра
Прощаючись немов…
сама не знаю
Куди поверне стеженька крута?
Коли повернуся до свого Краю?
Думки – роями...радісні й сумні
Кружляють надімною,
ніби з неба.
Чому ж бо так невесело мені?
Чому, о, краю мій, лечу від тебе?
Не раз стелився твій
Чумацький Шлях
У далечінь просторів невідому…
Та піснею чаїною козак
Завжди вертався до свого порогу.
Невже пора прощатися мені..?
О,ті гіркі, тужливі розставання…
Повернуся до тебе, Краю мій,
До України – першого кохання!

Оксана Маковець
м.Сіфорд, Вірджінія
Січень 2006 р.

СПОРТ

Олімпіяда – 2006

10 лютого – відкриття XX зимових Олімпійських ігор. Про останні новини з табору олімпійської команди України та її перспективи у Турині розповів львівській газеті „Високий Замок" віце-президент Національного олімпійського комітету, заступник міністра у справах сім'ї, молоді та спорту Володимир Бринзак:

– Спортсмени отримали необхідне спортивне обладнання та форму, на високому рівні медико-фармакологічне забезпечення. Останні півтора року ми не мали жодних проблем з фінансуванням. Є можливість поборотися за нагороди у срібних призерів чемпіонату Европи фігуристів Олени Грушиної та Руслана Гончарова, призерів етапів Чаші світу – Наталії Якушенко (сані), Валентини Шевченко (легата), Тетяни Козаченко (фристайл), Лілії Єфремової (біятлон).

Вони у Турині можуть бути серед кращих. У нас випали з команди гірськолижники, які не здобули ліцензії, вибула ковзанярка Олена М'ягких. Зате ми додали двоєборця з Кременця Володимира Трачука. Головну надію у біятлоні покладаємо на сумчанку Лілію Єфремову, чернігівців – Оксану Хвостенко і Андрія Дериземлю, та на чоловічу естафету. Прапороносцем України на урочистій церемонії відкриття Олімпіяди буде 33-річна киянка Наталія Якушенко, для якої це буде же третя Олімпіяда. Запасний варіянт – Роман Лейбюк із Яремчі. У делегації буде також 10-12 офіційних осіб. Стосовно Зої Кінах – дочки секретаря РНБОУ Анатолія Кінаха чи моєї дружини Людмили Бринзак можу сказати, що Зоя Кінах працює перекладачем у посольстві, чудово знає італійську мову – вона не відпочиватиме в Турині. Щодо моєї дружини, то голова НОКу та міністри мають право взяти з собою по одній супроводжуючій особі. Моя дружина поїде в Італію за мій особистий рахунок. Перші особи держави – Президент України Віктор Ющенко та в.о. прем'єр-міністра Юрій Єхануров на зимовій Олімпіяді не очікуються. Команда працює з настроєм зробити все можливе для успішного виступу.

* * *

На Олімпіяді в Турині кожен спортсмен, викритий у застосуванні допінгу, обов'язково стане перед італійським судом, що буде вирішувати, чи застосувати до винного адміністративні чи кримінальні санкції. Перевіркою спортсменів буде займатися Світове антидопінгове агентство, а при виявленні порушників їхні справи будуть передаватися в поліцію. В Італії перевезення або поширення допінгів-препаратів є кримінальним злочином. Член уряду Італії та Міжнародного олімпійського комітету Маріо Песканте намагався лобіювати в парляменті країни указ про припинення закону на час Олімпіяди, однак італійські законодавці проголосували проти, порахувавши, що дане рішення стане проявом слабости.

Плавання

Другий день етапу Чаші світу з плавання, який відбувся 5 лютого у Ню-Йорку, поповнив скарбничку України двома золотими медалями. Олег Лісогор перевершив всіх конкурентів на 100-метрівці брасом /58.49 сек./, Андрій Сердінов був першим на дистанції 100 метрів батерфляєм /52.28/. Заключний етап Чаші світу сезону 2005 – 2006 відбудеться у найближчі вихідні дні у Бразилії.

Вітрильництво

На чемпіонаті Північної Америки з вітрильного спорту українська залога Георгія Леончука й Родіона Луки 6 лютого зайняла у клясі „49er" третє місце. Українці набрали за підсумками 11 стартів 36 точок. Усього на одну точко їх випередили австрійці Ніколаус Реш і Ніколаус Деле Картх. Перемогу святкували господарі турніру – американці Максам і Берган.

Футбол

Донецький „Шахтар" за туру до закінчення групового етапу Чаші УЕФА виборов собі одне з місць у півфіналі турніру. Після перемоги над бельгійським „Аксьон 21" гірники 30 січня розгромили сербський „Марбо" з рахунком 4:1.

* * *

Донецький „Шахтар" 30 січня зі скандалом завершив гру турніру Чаші „Коста Бланка" з чеською командою „Спарта", яка тривала лише 69 хвилин. Після незгоди футболістів „Шахтаря" з одним з рішень судді червону картку отримав півзахисник Родрігес Жадсон, після чого в суперечку з рефері вступив наставник „Шахтаря" Мірча Луческу. Судді вирішили припинити гру. „Шахтар" запропонував чехам, щоб гру судив хтось з тренерів. Але „Спарта" від цього відмовилася. Для „Шахтаря" це була друга гра на турнірі і закінчилася вона з рахунком 0:0. В першій грі гірники виграли з рахунком 2:1 в московського „Спартака". Останню гру у турніру 3 лютого підопічні Мірча Луческу програли норвезькому „Фредрікстаду" з рахунком 2:1. Саме норвезька команда стала переможцем турніру в Еспанії.

* * *

Міжнародна федерація футбольних асоціяцій (ФІФА) попередила 30 січня, що на стадіоні „Олімпійський" будуть заборонені офіційні змагання, бо „Олімпійський" у Києві не відповідає вимогам ФІФА з безпеки і підтримання громадського порядку через будівельні роботи на площі навпроти стадіону. Як відомо, перед Національним спорткомплексом „Олімпійський" у Києві триває будівництво торговельно-ділового комплексу. Це створює проблеми з евакуацією людей з „Олімпійського", на яку, згідно з нормами, дається не більше 15 хвилин.

* * *

3 лютого у фінальній грі турніру „Егейська чаша" національна юнацька команда України віком до 16 років взяла гору у напруженій боротьбі над збірною Чехії. Основний час гри і завершився внічию, а в серії карних доля посміхнулась українцям – 4:3. У грі за третє місце господарі турніру обіграли голяндських однолітків – 2:1

Бокс

28 січня на посаді почесного президента Федерації боксу України (ФБУ) Віталія Кличка змінив секретар Ради національної безпеки й оборони Анатолій Кінах. Таке рішення прийняла звітно-виборча конференція ФБУ. 30 січня відбулася зустріч міністра молоді і спорту Юрія Павленка з представниками Віталія Кличка, на якій було прийняте рішення про скасування результатів конференції від 28 січня. Передбачається проведення позачергової конференції ФБУ, на якій мають намір провести переобрання керівництва федерації.

* * *

Керівництво Міжнародного олімпійського комітету вважає, що бокс треба виключити з програми Олімпійських ігор. Приводом для цього є недостатньо активні дії керівників світового аматорського боксу, яким після Олімпійських Ігор в Атенах було запропоновано вирішити питання з оцінюванням двобоїв і добором суддів з метою виключення суб'єктивізму в суддівстві й сумнівних рішеннях. В серпні минулого року МОК „заморозив" 9 мільйонів долярів, що належали Міжнародній асоціяції аматорського боксу на розвиток спорту в новому олімпійському циклі, вимагаючи надати чіткий плян дій за рішенням питань суддівства. Керівництво МОК так і не одержало задовільної відповіді на свої запитання й тепер збирається почати більш рішучі кроки.

Команда „Тризуб" не має поразок

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. – У футбольному сезоні 2005-06 рр. бере участь 23 футбольні команди „Тризуба" (одна чоловіча і 22 молодіжні). Чоловіча команда, під проводом Михайла Юрчака і Петра Борецького, грає в Мейджер-дивізії „United Soccer League" Пенсильванії. У першій половині цього сезону команда жодного разу не була переможена, виграла всі лігові змагання, є у фіналі за професійну чашу і у півфіналі за аматорську чашу східньої Пенсильванії. Друга половина сезону розпочнеться у березні.

Молодіжні команди „Тризуба" (16 хлоп'ячих і 6 дівочих), включають молодь віком від 10 до 17 років. Всі закінчили свої змагання. На весні будуть змагатися за лігові чаші і готуватися до осіннього сезону.

Небуденною була поїздка влітку минулого року дівочої команди (віком 16 років) до Англії, Велсу та Шотляндії на змагання з місцевими командами, а також поїздка хлоп'ячої команди (віком 17 років) на футбольний турнір до Швеції. Обидві команди здобули гарні успіхи і своєю участю пропагували добре українське ім'я.

Готуються змагання й з інших видів спорту. 6-7 травня 2006 року на тенісових кортах „Тризубівки" відбудеться 17-ий весняний тенісовий турнір. Його проведе Юрій Савчак, ланковий тенісу.

26-29 травня відбудеться п'ятий Тризубівський відкритий турнір молодіжних дружин футболу для хлопців і дівчат у віці від 8 до 16 років. Минулого року в цім турнірі взяли участь 64 команди. По інформації щодо цього турніру можна звертатися до Данила Ниша на тел.: (215) 704-6144, або на сторінку „Тризуба" в Інтернеті: www.tryzub.org.

Ярко Козак

КОРИСНІ ПОРАДИ

Загубили документи? Не баріться!

Прикро буває, коли губляться або викрадаються документи. Найгірше, що вони можуть потрапити до осіб, котрі використають їх у власних цілях. Тому так важлива порада: не баріться, не гайте часу!

Про втрату кредитової картки треба негайно повідомити телефоном банк, котрий за кілька днів надішле нову. Якщо на цю картку хтось встигне зробити закупи, то при негайному зголошенні ви втратите тільки 50 доларів. Якщо не стало картки ATM, дебетової картки або чекової книжки, зателефонуйте до банку і зачиніть рахунок. Картки ATM і дебетові мають умову, що ви не відповідаєте за збитки, якщо поінформуєте банк до того, якщо зловмисник скористається згубою. Зголошення впродовж двох днів зменшує відповідальність до 50 доларів, а далі – вже 500 дол. Якщо ви не повідомите банк понад 60 днів, то будете відповідальні за повну суму збитків. Окремі кредитори мають м'якші умови і часто беруть на себе втрати клієнта понад 50 дол. Інакше з передоплатними картками (stored-value cards, prepaid telephone cards, gift cards), які не мають захисту і втрата їх рівноцінна втраті готівки.

У випадку крадіжки треба повідомити в поліцію, переважно особисто, тому що банки і забезпеченеві компанії вимагатимуть поліційного рапорту. Щоб упевнитися, чи ніхто не вживає ваші персональні дані, замовте собі копію кредитового рапорту. Кожен має право дістати безкоштовно один рапорт від таких кредитових компаній: TRW – тел.: (800) 682-7654, Equifax – (800) 685-1111, Trans Union – (800) 851-2674 або (316) 636-6100. З цього рапорту можна довідатися, чи не вжито твого прізвища для вироблення нових кредитових карт чи рахунків.

Посвідчення водія поновить „Motor Vehicle Department", але справу прискорить наявність копії загубленого документа. Втрачене посвідчення „Social Security" поновить служба соціяльного захисту, якщо ви попросите телефоном (800) 772-1213 вислати вам бланк заяви. Краще не носити при собі оригінал цього посвідчення.

На поновлення „зеленої картки" треба заповнити Form I-190, Application by Lawful Permanent Resident for New Alien Registration Receipt Card і вислати до найближчого USCIS Service Center (бланк заяви є в Інтернеті: http://uscis.gov/graphics/formsfee/forms/index.htm або телефоном (800) 870-Form, записавши свою адресу на плівку – USCIS Form Requist Line).

Отримання нового пашпорту замість загубленого нескладне – треба піти на пошту або в пашпортне бюро і заплатити 67 дол. Докладніша інформація є в Інтернеті: travel.state.gov/passport/passport–1738.html. Загублений пашпорт не можна відновити поштою, треба звертатися особисто.

Якщо загублено ключі від помешкання, треба змінити замки, особливо коли на загублених документах є ваша адреса.

ФУНДАЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ З ВЕЛИКОЮ ПРИЄМНІСТЮ ІНФОРМУЄ УКРАЇНСЬКУ ГРОМАДУ У ВІЛЬНОМУ СВІТІ ПРО ДОСТОЙНИХ ЖЕРТВОДАВЦІВ

Список охоплює пожертви від 1-го липня 2005 р. до 31-го січня 2006 р.

Управа Фундації Українського Вільного Університету (УВУ) в ЗСА з осідком у Ню-Йорку з приємністю проголошує черговий список ЖЕРТВОДАВЦІВ, ФУНДАТОРІВ, ДОБРОДІЇВ та ЧЛЕНІВ ФУНДАЦІЇ УВУ, висловлюючи щиру подяку за зрозуміння потреби для УВУ на всіх відтинках його діяльности.

УВУ сповнив велику ролю як по Першій, так і по Другій світових війнах у Празі і Мюнхені, даючи можливість для великого числа української молоді набути високупрофесійну освіту, даючи кваліфіковані кадри для еміграції, які понад 55 років ведуть громадську працю на всіх відтинках громадського життя, в той час, коли Україна була поневоленою, а також коли Україна стала вільною.

З відновленням вільної України УВУ відгукнувся на нові потреби, широко відкриваючи свої двері для тих, хто бажає поширити своє знання правдивої історії і культури про Україну, на що не було змоги в поневоленій Україні.

Управа Фундації УВУ ще раз просить прийняти нашу щиру подяку в першу чергу за моральну підтримку, як також за ВАШІ ЩЕДРІ ПОЖЕРТВИ, без яких ми не могли б зреалізувати завдань, які ставить перед нами УВУ, діяспора і Україна.

Нам приємно поінформувати нашу жертвенну громаду, що Фундація УВУ в ЗСА з осідком в Ню-Йорку при Вашій щедрій допомозі в 2005 році змогла уділити для УВУ на стипендії та на ведення їх діяльности 208,000 долярів.

Фундація УВУ дальше висилає книжки і журнали в Україну. Просимо надсилати Ваші книжки до Фундації УВУ, за що будемо дуже вдячні.

СПИСОК ДОСТОЙНИХ ЖЕРТВОДАВЦІВ ФУНДАЦІЇ УВУ в ЗСА

(за час від 1-го липня 2005 р. до 31-го січня 2006 року)

The Heritage Foundation of First Security Federal Savings Bank Chicago, IL	25,000.00
Галавай Іван зі сладку	14,150.00
інж. Балабан Володимир на Постійний Стипендійний Фонд його імени	14,000.00
Гунт Юліянна зі сладку	5,000.00
д-р Гайда Ігор і Рома	1,000.00
Рак Дора з нагоди святкувань 30-ти ліття Фундації УВУ і 85-ти ліття УВУ	1,000.00
д-р Темницький Юрій	1,000.00
Укр. Фед. Кред. Коопр. СУМА Йонкерс	1,000.00
д-р Рак Володимир і Анна	1,000.00
проф. Ратич Іванна	500.00
д-р Оцеретко Аркадій і Глорія	300.00
мгр Калинич Михайло і Надія	300.00

<u>По 200.00 дол. зложили:</u>
Балабан Василь і Ольга, д-р Глинський Борис і Уляна, Головка Софія, Макар Іван і Тетяна, Масник Юлія, Озарків Катерина, мгр Свідерський Мирон і Донна, Чернявський Іван, Шипилява і Тарас і Юлія.

<u>По 100.00 дол. зложили:</u>
Байлак Роман і Анна, мгр Бобеляк Галина, проф. Богданська Таїса, Бурда Тамара, д-р Іван Буртик, д-р Веселий Орест, мгр Гановський Євген і Дарія, проф. Штогрин Дмитро і Стаха, проф. Зелик Ігор і Дарія, Ільчишин Василь і Ольга, Кігічак Ігор і Марія, Каволь Володимир і Анна, Ковальчин Михайло, Крайчик Олександер і Марія, Лісий Ігор і Дарія, Лозинський Михайло і Ерна, д-р Моцюк Ярослав, RDM Enterprises, Небеш Орест і Марія, мгр Оберишин Ярослав і Галя, Озарків Катерина, Палидович Северин і Ольга, Петрик Стефан, Пилипів Михайло, д-р Пшик Петро, Пятка Марія, Росоловський Марко, д-р Саляк Василь, д-р Мурична Ярослав і д-р Лариса, мгр Сосяк Василь, д-р Стецьків Евген, Український Братський Союз, Федун Ярослав і Люба, Шуст Ігор і Дарія

Микитин Василь	90.00
мгр Рудик Марта	80.00
Шульга Андрій	60.00

<u>По 50.00 дол. зложили:</u>
Бакалець Марія, Бацвин-Головінський Віра, Борбич Іван і Марія, мгр Борковська Марія, Бурда Микола і Тамара, Гішинський Стефан і Євгенія, Григорчук Лев і Лінда, Геча Дамян, Іванчишин Василь і мгр Ірена, Івашко Павло, Іллюк Олександер і Зіна, Ільків Ольга, Іськів Марія, Кажній Михайло, інж. Качор Богдан і Іванна, д-р Кмета Теребус Надія, мгр Кобрин Атанас і Катруся, Козак Ярослав і Калина, Карпенко Борис і Татіяна, д-р Кульчицький Юрій і Дарія, д-р Левко Михайло і Світлана, Лилак Микола і Марія, Лисинецькі Орест і Йоанна, Мирошниченко Мирослава, Мичковський Анна-Любомира, д-р Мотика Володимир і Анна, Навроцький Юрій, Пашеснів Ірена, Питван Мирон і Емілія, підполковник Голутяк-Галик Стефан і Анна, д-р Рожанковський Ярослав, д-р Ричок Роман і Любомира, Сендзік Віра, Семущак Стефанія, д-р Сидорак Ярослав і Оксана, мгр Сосяк Василь, Старчак Кейтрін, Турчин Марта, д-р Футей Богдан і Мирослава, Харамбура Андрій і Лариса, Черний Юрій, інж. Чипак Ярослав і Ольга, д-р Чубатий Володимир, Кіцюк Ярослав і д-р Марія.

<u>По 30.00 дол. зложили:</u>
Лучкевич Всеволод і Марція, д-р Мірчук Іван, Обушак Стефанія.

<u>По 25.00 дол. зложили:</u>
інж. Барабаш Богдан, Бейгер Богдан і Христина, Білан Василь і Барбара, Бодаренко Павло і Дуня, Васильків Йосиф і Марія, Гайдук Дмитро і Галина, інж. Галів Микола, Гафткович Іван і Надія, д-р Грицак Петро і Рія, Грицишин Тарас і Вірджінія, Гресь Петро, Дамес Іван і Лійс, Думка Анна, інж. Заяць Юрій і Стефанія, Захарчук Борис і Звен, Змий Евген і Наталія, Іллюк Олександер і Зіна, Козак Галина, Колінко Оксана, Корженьовський Богдан і Ксеня, Кріслатий Семен і Марія, Кузик Володимир, Лапичак-Бах Аріядна, Максимович Роман і Вірджінія, Марущак Василь і Анастазія, Мелінича Іван і Гелен, Мудрий Василь і Дарія, мгр Онишкевич Іллія і Марія, Оприско Катерина, Павелчак Марія, Панкевич Порфірій і Тамара, Пастушок Ольга, Половчак Іван і Варвара, Самотулка Дарія, Слиж Володимир і Богданна, Слобідський Дорошенко Любомира, Стек Василь і Марія, Стефанюк Ярослав і Ірена, Стецишин Володимир і Зеновія, Чапельські Орест і Любомира, Шустер Татіяна, Юрчук Іреней і Оленка, Яворський Іван і Анна, Яким Володимир, Ярема Стефан, Яросевич Мирон і Дарія.

<u>По 20,00 дол. зложили</u>
Бродин Богдан і Ольга, Гарячий Василь, Гомішак Сусан, Гомзяк Галина, д-р Грицак Петро і Рія, Ждан Стефан і Ірена, Журавель Лариса, Кавка Микола і Володимира, Когулька Петро і Геновефа, д-р Когут Нестор, мгр Колтунюк Орест і Антоніна, Копійчук Роман і Маргарета, Коропецький Лідія, Лисак Теодозій, Марків Евген і Лідія, Мосяк Марія, Мриць Тамара, Недозірний Віктор і Арета, Орел Ніна, Ортинський Михайло і Аліся, Пастушок Василь, Підгірний Іван, Рудницький Осип і Анна, Солодчук Дмитро, Сороколіт Микола, Тарахівський Теодор і Мільдред, Ткачук Оксана, Фолтин Оксана, Шендюк Олександер, Шкарупа Іванна.

<u>По 15,00 дол. зложили</u>
Василишин Михайло, Германські Андрій і Марія, Майковський Емілілян і Чеслава, Раковський Ігор і Софія, Семущак Стефанія, Тарапацький Михайло і Оксана.

<u>По 10,00 дол. зложили</u>
Бачинський Володимир, д-р Біляк Роман, д-р Бурбело Григорій, Вітрик Павло, Данилюк Аліся, Зварич Іван і Стефанія, Коцелко Софія, д-р Кусма Богдан, Мігован Василь, Мурал Геральд і Марія, Парколап Іван, Питляр Дарія, Питльований Володимир і Джіні, Сташинський Френціс, д-р Трач Роман і Надія, Черешня Іван, Шевчук Ілія і Марія.

<u>У св. п. своїх дорогих зложили :</u>

д-р Олесницький Нестор в св. п. батька д-ра Остапа Олесницького	1,000.00
Дячун-Слободян Павло і Анна в св. п. Ярослава Дячуна	50.00
Бесер Ірина в св. п. Стефанії Демчук	20.00

<u>Нижче 10.00 дол. зложили</u>

3 особи на суму	15.00

Управа Фундації УВУ щиро дякує шановним жертводавцям, які щедро відзиваються на наші заклики. УВУ при ВАШІЙ ЩЕДРІЙ ДОПОМОЗІ сповняв і буде сповняти обов'язки, які накладає на нього Батьківщина.

З проголошенням ВІЛЬНОЇ УКРАЇНИ УВУ став НАУКОВИМ ВІКНОМ УКРАЇНИ В ЗАХІДНІЙ ЕВРОПЕЙСЬКИЙ СВІТ, сповняючи важливу ролю в сучасному розвитку і закріпленні МОЛОДОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ.

Фундація УВУ в ЗСА продовжує розбудову „Бібліотек і архівів української діяспори" при університетах України.

Завдяки Вашій щедрій допомозі Фундація УВУ уділила від 1980 року до 2005 року включно 2,768,665.00 долярів на стипендії в УВУ, а в тому самому часі біля 45 тисяч на стипендії прямо в Україну, і понад 450 тисяч на специфічні проєкти видання книжок для України..

ВАША пожертва сьогодні на студії в УВУ і в Україні – це національний „капіталовклад" у формуванні професійних кадрів для України.

Доложім усіх зусиль, щоб ми всі вклали свою цеголку в цю велику розбудову для нашої держави і освіти, для УВУ нашого Амбасадора поза межами Батьківщини.

Ваша пожертва менша чи більша по Вашій спроможності є оцінена. Всі пожертви і датки на різні проєкти при Фундації УВУ чи на Постійні Стипендійні Фонди у Вашому імені Ви можете відтягнути від податку.

Чеки просимо виписувати на Ukrainian Free University Foundation, Inc. і висилати на адресу Фундації УВУ в Ню-Йорку.

Управа Фундації УВУ

<u>Mailing Address:</u>
UKRAINIAN FREE UNIVERSITY FOUNDATION, Inc.
P.O. Box 1028
New York, NY 10276

<u>Office Address:</u>
UKRAINIAN FREE UNIVERSITY FOUNDATION, Inc.
43 St. Marks Place
New York, NY 10003
Tel.: (212) 353-3029

У смутку повідомляємо, що в п'ятницю, 3 лютого 2006 р. відійшов у вічність на 78-му році життя наш дорогий БАТЬКО І ДІДО

СВ. П.

ОЛЕГ СИЛЬВЕСТЕР ФЕДИШИН

д-р історії та політології.
Нар. 1 січня 1928 р. в с. Глубічок, Тернопільської обл., Україна.

До США приїхав у 1949 році і поселився в Ню-Йорку. Закінчив Brooklyn College. Ступінь доктора і магістра отримав в Колюмбійському університеті. Був професором політичних наук у College of Staten Island (CUNY). Від 1992 року перейшов на пенсію. Працював ще в інших університетах: Rice University in Texas, St. John's University in Queens, University of South Carolina and University of Michigan.

Жертводавець, український дослідник Гарвардського університету. Був активним в українсько-американських громадських організаціях, президентом Т-ва Українських студентських організацій Америки, колишнім головою УВАН, контрибютором Українського Дослідного Інституту при Гарвардському університеті, членом Нюйоркського Товариства Політичних Наук, членом Редакційної колегії „National Migration Review", членом НТШ і колишнім науковим секретарем Української Вільної Академії Наук, а також членом Т-ва Форда.

Був доброю людиною і завзятим музикою, скомпонував понад 200 пісень.

ПАНАХИДА була відправлена в середу, 8 лютого 2006 р. о год. 7-ій веч. в Greenwich Village Funeral Home в Бавнд Бруку, Н. Дж.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ в четвер, 9 лютого 2006 р. о год. 11-ій ранку з похоронного заведення на цвинтар св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Залишилися у глибокому смутку:

дочка – ВІРА ФЕДИШИН-BRENNAN з чоловіком CHRIS, Ню-Йорк
син – ТИМІШ з дружиною ФЛОРЕНС, West Milford, NJ
три внуки
та ближча і дальша родина в Америці, Канаді і Україні.

Вічна Йому пам'ять!

УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК У США

у смутку повідомляє своїх членів та українську громаду, що в п'ятницю, 3 лютого 2006 р. на 78-му році життя скінчився земний шлях

СВ. П.

ОЛЕГА ФЕДИШИНА

д-ра історії та політології, видатного науковця, професора-емеритуса Річмонд Коледжу (Стейтен Айленд, Н.Й.)

Дійсного члена УВАН надзвичайно благородної, тактовної, товариської та активної в громаді людини.

Опечаленій дочці ВІРІ та синові ТИМОШЕВІ з родинами складаємо найщиріші вислови співчуття.

УПРАВА УВАН

Ділимося сумною вісткою, що 27 січня 2006 р. відійшов у вічність у Філядельфії, наш дорогий ТАТО, ДІДО, ПРАДІДО, БРАТ І ВУЙКО

СВ. П.

РОМАН САВЧИН

нар. 31 березня 1929 р. у Львові,

син покійних Михайла і Марії (Оприско) Савчин, брат покійних Володимира і Ярослава, батько покійного сина Михася

Залишив у смутку:

дітей – ОЛЮ, ІВАНКУ, ЛІСУ І ВОЛОДИМИРА з їхніми родинами
сестер – ІРЕНУ (д-р І. НОВОСАД)
– АЛЕКСАНДРУ ФОТІЙ (ТОКІЙ) Торонто
братову – ВІРУ з родиною
та ближчу і дальшу родину в Канаді, Америці і в Україні.

Вічна Йому пам'ять!

СТАНИЦЯ БРАТСТВА КОЛ. ВОЯКІВ І-ої УД УНА у Філядельфії ділиться з громадянством і побратимами сумною вісткою, що 27 січня 2006 р., на 76-му році життя відійшов у вічність наш побратим, прапороносець Станиці

СВ. П.

РОМАН САВЧИН

нар. 31 березня 1929 р. у Львові, Україна, юнак протилетунської артилерії, член юнацтва Дивізії „Галичина", ветеран американської армії, учасник боїв у Кореї.

ПАРАСТАС відбувся у вівторок, 31 січня 2006 р. в похоронному заведенні Насевича при Бравн і Френклін вул. у Філядельфії.

СЛУЖБА БОЖА І ПАНАХИДА відбулися в середу, 1 лютого 2006 р. у катедрі Непорочного Зачаття. Тіло було поховане на цвинтарі св. Марії у Факс Чейс, Па.

Дітям, внукам, сестрам з їхніми родинами та ближчій і дальшій родині в Америці і Україні щирі вислови співчуття складає

УПРАВА СТАНИЦІ БРАТСТВА І УД УНА у Філядельфії

Ділимося сумною вісткою, що в середу, 25 січня 2006 р. відійшла у вічність

СВ. П.

ІРЕНА ІЛЬКІВ

з дому КУРІЙ

нар. 4 серпня 1919 р. в Буську

ПАНАХИДА відбулася в п'ятницю, 27 січня 2006 р., о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні Музики в Чикаго, Іл.

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА відбулася в суботу, 28 січня о год. 10-ій ранку в катедрі св. о. Миколая в Чикаго.

Залишені у глибокому смутку:

донька – АЛЕКСАНДРА
син – АНДРІЙ
та ближча і дальша родина в США, Канаді, Европі і Австралії.

Вічна їі пам'ять!

З глибоким смутком і жалем повідомляємо родину і знайомих, що дня 11-го січня 2006 р. відійшла у вічність наша найдорожча і улюблена
МАМА, БАБЦЯ, ПРАБАБЦЯ, СЕСТРА І ТЕТА

СВ. П.

ІРИНА ГАЛУЩИНСЬКА-ПІК

з МРИЦІВ

нар. 27 грудня 1910 р. в Борщеві, Україна

ПАРАСТАС відбувся в неділю, 15-го січня 2006 р. о год. 6:00 веч. у похоронному заведенні Колодій-Лазута в Клівленді, Ог.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 16-го січня 2006 р. о год. 9:30 ранку в Українській Католицькій Церкві свв. апп. Петра і Павла в Клівленді. Похована 18-го січня 2006 р. в Українському Національному Мавзолею у Вашингтоні.

У глибокому смутку залишилися:

син – Юрій Галущинський з дружиною Марією
донька – Арета Надозірна з мужем Віктором
сестра – Мирослава Гук
внучки – Галя Денні з мужем Марком
– Марта Савдер
– Наталка Надозірна
правнук – Юрій Денні
сестрінки – Андрій Чорнодольський з дружиною Любою та родиною
– Юрій Гук з дружиною Лідою та родиною
– Адріян Гук з дружиною Евелин та родиною
– Іляна Паславська з мужем Михайлом та родиною
– Христина Гук з мужем Гайком Мюром
братанки – Ераст Мриц
– Романна Батерсбі з мужем Ериком
ближча і дальша родина в Америці, Канаді і Україні.

Вічна її пам'ять!

****

Замість квітів просимо складати пожертви на Пласт або сиріт в Україні. Пожертви можна пересилати на адресу:
Areta Nadozirny, 3474 West 146 Street, Cleveland, OH 44111

Ділимося сумною віскою з приятелями і знайомими, що в п'ятницю, 13 січня 2006 р. на 91-му році життя відійшла у вічність по довгій недузі наша СЕСТРА, ТЕТА, ТЕЩА і БАБЦЯ

СВ. П.

МЕЛЯНІЯ КРИВОКУЛЬСЬКА

з ПОПОВИЧІВ

Покійна була довголітньою секретаркою 72-го відділу Провидіння в Елизабеті, Н. Дж., а також була довголітньою членкою Дрогобицького Комітету.

ПАРАСТАС був відслужений 16 січня 2006 р. в похоронному заведенні Lytwyn & Lytwyn в Юніон, Н.Дж.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 17 січня 2006 р. в церкві св. Володимира в Елизабеті, Н.Дж., а відтак на цвинтарі св. Гертруди в Колонії, Н. Дж.

Смутком прибиті:

сестра – ТЕТЯНА БУТОВИЧ
зять – ОЛЕГ МАЦЬКЕВИЧ
внук – РОМАН і KELLIE МАЦЬКЕВИЧІ
свахи – WENDY і RAYMOND McCANN
сестрінок – МИКОЛА і JANE БУТОВИЧІ з родиною
сестрінки – АДРІЯНА і ПАВЛО СЕВЕРИНИ з родиною
– ЛЕСЯ і МИРОН КУРОПАСІ з родиною
– ОКСАНА МАКСИМІВ з родиною
– КАТРУСЯ і MURRY BARRETT з родиною
– УЛЯНА і ІВАН De LUCA з родиною

Вічна її пам'ять!

Замість квітів можна складати датки на Український Музей в Ню-Йорку.

РАДА ДИРЕКТОРІВ УКРАЇНСЬКОГО ІНСТИТУТУ АМЕРИКИ повідомляє всіх своїх членів і українську громаду, що 31 січня 2006 р. у Фльориді відійшов у вічність на 94-му році життя довголітній член і касир УІА

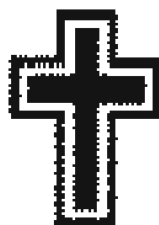
СВ. П.

ЙОСИП ЛИСОГІР

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 6 лютого 2006 р. у Норт-Порті, Фла. Тіло Покійного поховане на Indiantown Gap Military Cemetery in Pennsylvania, біля його покійної дружини Марії.

Ближчій і дальшій родині Покійного висловлюємо наше щире співчуття.

РАДА ДИРЕКТОРІВ УІА

Ділимося сумною вісткою з приятелями та знайомими, що в середу, 1 лютого 2006 р. в Чикаго, під домашнім піклуванням, відійшов у вічність по довгій недузі наш найдорожчий

СВ. П.

ОСТАП ГАРАСОВСЬКИЙ

нар. 5 квітня 1916 р. в с. Макунів, Україна.

ПАРАСТАС І ПАНАХИДА відбулися в п'ятницю, 3 лютого 2006 р. в похоронному заведенні Музики.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ ВІДБУЛИСЯ в суботу, 4 лютого 2006 р. в українському католицькому соборі свв. Володимира і Ольги в Чикаго. Тлінні останки спочивають на цвинтарі св. о. Миколая в Чикаго.

Залишені в смутку:

дружина – ІВАНКА з дому КОГУТ
братова – ОРИСЯ ГАРАСОВСЬКА
шваґер – РОМАН ЗАЯЦЬ
племінники – ХРИСТЯ ТАРАН з родиною
– МАРТА ГАРАСОВСЬКА-ЛЮЕЛСДОРФ з чоловіком ПИЛИПОМ
– ЮРА ЗАЯЦЬ з родиною
– НАДІЯ ЗАЯЦЬ
сестра дружини – ВОЛОДИМИРА ДЕМУС із синами та їхніми родинами
та ближча і дальша родина в Америці, Канаді, Україні, Польщі й Австралії.

Вічна Йому пам'ять!

У глибокому смутку повідомляємо приятелів і знайомих, що з волі Всевишнього, 19 січня 2006 р. несподівано відійшов у вічність на 88-му році життя наш найдорожчий МУЖ, ТАТО, ДІДО І ПРАДІД

СВ. П.

ІВАН РОМАНЯК

нар. 5 травня 1918 р. в селі Довгомостиска, Львівська обл.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в понеділок, 23 січня 2006 р. в українській католицькій церкві св. Андрея в Пармі, Ог. Покійного похоронено на католицькому цвинтарі св. Андрея в Пармі, Огайо.

У глибокому смутку залишилися:

дружина – АНАСТАЗІЯ
син – ВОЛОДИМИР
дочка – МАРІЯННА з чоловіком ЗЕНОНОМ ЖИГА
внуки – ГРИЦЬ
– ІВАННА і ДЖИМ КЕЛІ
– МАРКІЯН, ЛЕСЯ і ОЛЕНКА
правнуки – КАЛИН, ХРИСТОФОР, МЕТЬЮ і НЕЙТЕН
та ближча і дальша родина.

Вічна Йому пам'ять!